

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

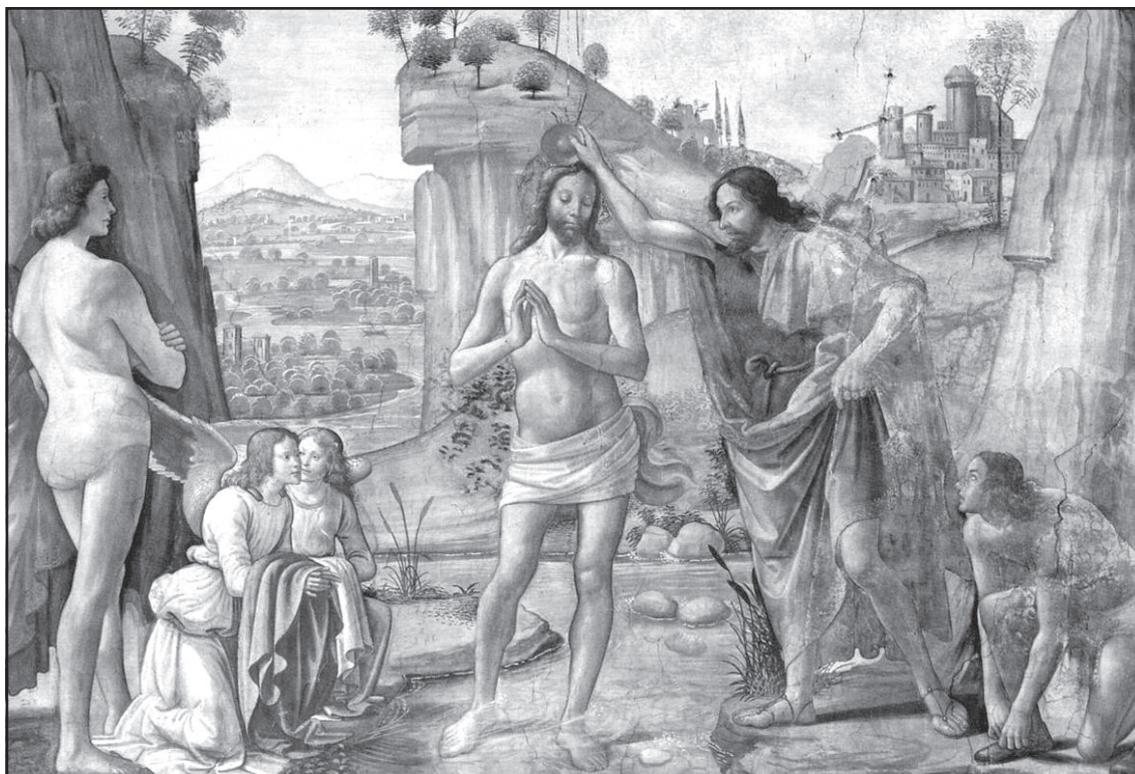
Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita? Jo 14,6

Брой 1 (1458)

София, януари 2012 г.

Цена 0.50 лв.

„Кръщението на Иисус“ - худ. Доменико Гирландайо

Кръщението на Христос

Кръщението на Христос поставя различни въпроси към нас. Един от тях е защо Иисус прие да бъде кръстен от Йоан Кръстител. Обяснява се с желанието на Спасителя да признае стойността на кръщението на Предтеча като предобраз на това кръщение, което сам Той смяташе да установи като начин за въвеждане в Своята Църква. Йоановото кръщение бе като една прелюдия за кръщението, дело на Месията. „Аз ви кръщавам с вода за покаяние, но Оня, който иде подире ми, е по-сilen от мене... Той ще ви кръсти с Дух Свети и огън.“ Самият Предтеча придава временен характер на кръщението, извършвано от него; то е само една подготовка (пропедевтика) за кръщението в Свети Дух. Това

убеждение Йоаново е видно и от диалога, който според евангелиста Матей предхожда кръщението на Христос, където Йоан казва: „Аз имам нужда да се кръстя от Тебе, а Ти ли идеш при мене?“ В своя отговор Иисус не отрича истината, изказана от Йоан, но въпреки това държи на желанието си да бъде кръстен, защото такава е волята на Отца, Който в кръщението вижда преминаването на стария съюз с еврейския народ, символизиран от обрезанието, към новия - този с Божията Църква, скрепен с кръщението. „Остави сега, защото тъй нам подобава, да изпълним всяка правда.“

Изпълнявайки над себе си Йоановото кръщение, от ед-

[На стр. 2](#)

Пътят към храма

Официалното откриване и освещаване на храма „Дева Мария от Фатима“ в най-младата енория - плевенската, за католиците в града бе дълго чакано и затова толкова тържествено и радостно събитие. То се случва рядко в живота на един човек и затова ние, присъстващите, трябва да бъдем особено щастливи и благодарни заради тази възможност.

[На стр. 7](#)

Ден на доброволеца в Белене и духовни упражнения във Велико Търново за доброволци на „Каритас“ - Русе

Доброволците на Никополска епархия се събраха в град Белене, за да отбележат заедно Международния ден на доброволеца - 5 декември. Любезни домакини на празника бяха сътрудниците от „Каритас“ - Белене, заедно с отец Корадо. В празника се включиха доброволци на ор-

ганизациите на „Каритас“ в Русе, село Малчика, Белене и Трънчовица, свещеникът на Трънчовица отец Стефан, както и свещениците на Белене отец Корадо и отец Павел Кортези. Отец Станислав, който е председател на комисията по милосърдие към

[На стр. 5](#)

Да възпитаваме младите в дух на справедливост и мир

Папа Бенедикт XVI

Началото на една нова година - Божи дар за човечество, е покана да пожелая на всички дните, които са пред нас, да бъдат белязани от справедливост и мир.

Как трябва да гледаме на новата година? В псалм 129/130 виждаме един много хубав образ - псалмописецът казва, че вървящият очида Господ „позвече, отколкото стража - утрото“ (6), очаква Го с твърдо упование, тъй като знае, че ще донесе светлина, милост и избавление. Това очакване се ражда от опита на избрания народ, който признава, че Бог го е научил да гледа света такъв, какъвто е в действителност, и да не се оставя да бъде сломен от трудностите. Приканвам ви да посрещнете 2012 г. с такова упование. Наистина миналата година се увеличи усещането за провал заради кризата, която притиска общество, трудовата сфера и икономиката, една криза, чийто корени са преди всичко културни и антропологични. Сякаш тъмен облак се е спуснал над нашето време и не позволява да се види ясно светлината на деня.

Въпреки тази тъмнина човешкото сърце не спира да очаква утрото, за което говори псалмистът. Това личи особено ясно при младите хора. Затова

се обръщам към тях, имайки предвид приноса, който могат и трябва да дадат на общество. И така, ще представя посланието за 45-ия световен ден на мира в една възпитателна перспектива: „Да възпитаваме младите в дух на справедливост и мир“, с убедеността, че младите - със своя ентузиазъм и стремеж към идеалите - могат да предложат на света една нова надежда.

Посланието ми е адресирано и до родителите, семействата и до всички лица, занимаващи се с обучение и възпитание, както и до отговорниците в различните области на религиозния живот. Да се обърне внимание на света на младите, да знаем как да го чуем и оценим - това не е само някаква възможност, а основно задължение на цялото общество, за да бъде изградено едно справедливо и мирно бъдеще.

Църквата гледа младежата с надежда, доверявайки се и я окружава да търси истината, да защитава общото благо, да има перспективи в света и очи, способни да видят нещо ново (Ис. 42, 9; 48, 6).

**Отговорниците
за възпитанието**

Възпитанието е най-привлекателното

[На стр. 5](#)

Епископ Петко Христов помазва олтара в новия храм

„Покрован е село, известно с това, че е едно от първите села в Родопите, освободило се само от гръцкото духовенство през 1861 г. Християнското население в Покрован приема Унията. И до днес църковната служба се извършва по източноправославен обред, но се признава върховенството на Римокатолическата църква и папата.“ (Диана Маркова)

Тези думи на госпожа Диана Маркова ни напомнят едно от най-големите събития, случило се в историята на село Покрован. През 2011 г. покрованските жители празнуваха 150-годишният юбилей от присъединяването им към Източнокатолическата църква в България. Много вероятно това малко селце да е било първото между родопските села, което се е освободило от гръцкото духовенство, и неговият принос в утвърждаването на католиците от източн обред в България да е бил съществен.

В предисловие към „Книга за село Покрован“ Апостолическият екзарх Христо Пройков пише: „Още от начало на създадената през 1860 г. Църква на присъединилите се към Католическата църква български жители на с. Покрован по желават да се присъединят към новата църковна община и през 1861 г. е отслужена първата литургия на покрованците, присъединили се към Католическата църква.“

Днес стотина души са жителите на Покрован, обаче много повече са покрованци, които живеят в другите български градове и села и не забравят своите корени, поддържайки сила връзка с родното село. Това идва от чувството на принадлежност, кое то позволява на човека да се чувства част от една история, в която може да намери смисъл на съществуването си. Затова е важно да възпоменаваме историческите събития.

Руският православен философ Николай Бердяев обаче прави разлика между човешка история и духовна история. Според него историята може да бъде разбрана само от духовната си дълбоchina, в противен случай само е емпиричен и безсмислен опит. Дълбоchnата, над която божествена светлина блести, това е духовната история. Само история, в която блести божествена светлина, може да направи от човешкото съществуване един личен и достоен живот.

Когато чрез нашата свобода ние позволим на божествената светлина да блести в живота ни, тогава нашите „каменни сърца“ стават „сърца от плът“ и нашите „маски“ стават „лица“. Ние можем да преценим истинската история на едно село, на един град или на една страна само от тяхното духовно богатство. Това, кое то е човешко, го знаем много добре - то минава, докато духовното остава завинаги. Мислейки за Покрован, веднага се сещам за думите на пророк Михей : „Ити, Витлеем Ефратов, малък ли си между хилядите Йудини? От тебе ще Ми излезе Оня, Който трябва да бъде Владика в Израил и Чийто произход е открай време, от вечни дни“ (Михей 5, 2).

150 години от присъединяването на енория Покрован към Източнокатолическата църква в България

И още думите, произнесени от апостол Натанал: „... от Назарет може ли да излезе нещо добро? Филип му каза: Дойди и види“ (Ин. 1, 46).

Витлеем, Назарет са били малки, непознати и незначителни селца, но въпреки това избрани от Бог, за да се яви и да спаси света. Божествената история се явява по различен начин от човешката история.

От 1861 г. Бог е доверил Покрован на Католическата църква от източн обред и оттогава никога селото не е оставало без свещеник или духовни личности. По особен начин трябва да подчертаем

мисията на евхаристинките... Ние, християните, знаем, че човешките слабости много често са необходимо условие, за да се позволи на Бог да се извърши Своето могъщество. В Покрован молитвата заема важно място било в общностния, било в личния живот и черквата е своеобразен център на селото. Покрованските баби редовно се събират в храма и няма ден, в който да не се издигат молитви към Бог, особено за най-нуждаещите се, за духовните водачи и за нови духовни звания. Това е голямо богатство за цялата Католическа църква от

източн обред в България. Според няколко християнски философи като по-горе цитирания Николай Бердяев или като католически философ от Швейцария Марсел Цундел (1897-1975), християнството е „религия на лицата“.

„Тъй както Бог се е разкрил в лицето на човека, така и ние можем да разпознаем Бог в лицето на всеки човек.“ (Николай Бердяев). Обикновено когато чужди хора посещават Покрован, те са поразени от красивата природа, от мира и от тишината, както и от голямото гостоприемство на хората. Ако наблюдавате с внимани

ние погледа на покрованци, можете да откриете една специална светлина, в която има нещо божествено.

Тази светлина идва от духовната история на това село. 150 години от първата отслужена литургия на присъединилите се покрованци към Католическата църква е като малък лъч от божествената светлина, която вече блести в погледа на всеки покрованец.

Честит празник на енорията на Покрован!

За много години!
Отец Клаудио МОЛТЕНИ,
енорийски свещеник
на Покрован

присъствието на сестрите евхаристинки, както разказва г-н Георги Граматиков в предисловието си в „Книга за село Покрован“:

„С установяването на сестрите евхаристинки в Покрован се слага ново начало на живота в селото. Техните християнски добродетели ни помагат да се обучават децата по вероучение, да се подгответ за Първо причастие, да бъдат добри самаряни за болните, да ги напътстват във вратата в Бог, да бъдат в помощ на всички, които имат нужда от различни битови услуги... И аз като всички деца до 50-те години на ХХ в. съм възпитаник на тези сестри. Тук бяхъ първите ми уроци не само по вероучение, но и по етика и морал... Това е едно от най-вълнуващите преживявания, което е оставило трайни впечатления у поколения деца от селото.“

Можем да кажем, че в това село божествената светлина е блестяла с изобилие от самото начало - с пристигането на първия католик свещеник от източн обред - та до днес. Не можем да забравим, че това село е било удостоено с честта да бъде посетено през 1925 г. от папския визитатор Анджело Джузепе Ронкали, по-късно папа Йоан XXIII, който е отслужил литургия със свещеници в сегашния храм. Днес село Покрован е населено предимно от стари и самотни хора, които често са принудени да живеят сред трудни изпитания.

Мисля специално за сестра Бернадета и сестра Василия, които с кураж продължават

Кръщението на Христос

От стр. 1

на страна, се гарантира приемствеността в Божия план за спасението между Стария и Новия завет, а от друга, се поставя ново начало, нов обред, който ще замени обръзгането на плът с кръщение то в Дух и Истина.

Друг не по-малко учудващ факт е, че Исус се подлага на едно кръщение, чиято цел е очистването чрез оправдане на греховете. Знаем, че Той никога не е извършвал грех и не може да извърши, защото бидейки Син Божи, Неговата святост е най-пълна и висша. Единосъщен с Отца, Той е съвършен както Отца, затова и ще каже на своите противници: „Кой от вас ще Мен укори за грех?“ (Ин. 8, 46). Той известява тази истини, за да покаже, че живее в пълна хармония с Отца. Тогава следва, че не може да се кръсти за оправдане на собствените грехове. Неговото кръщение може да има за цел единствено оправдането на греховете на другите, т.е. на цялото човечество - очистване, което идва като прошка от Бог за всички нас. Неговото кръщение известява то-

ва кръщение, което ще бъде учредено като тайнство, плод на Христовото страдание и изкупителна жертва на Кръста за всички нас. Приемайки кръщението от Йоан, Исус се ангажира лично да следва пътя, който ще Го отведе до изкупителната саможертва на Голгота. Той самият ще нарече „кръщение“ кръстната Си жертва. „С кръщение трябва да се кръстя; и колко ми е мъка, докато се свърши това!“ (Лк. 12, 50). А на учениците, които искаха да заемат първото място в Царството на Отца, Христос ще им отговори с въпроса: „Можете ли да пите чашата, която Аз пия, и да се кръстите с кръщението, с което Аз се кръщавам?“ (Мк. 10, 38).

Истинското кръщение Христово е това, което ще се извърши на Кръста не с вода, а с кръвта, която Той ще пролее за всички нас. Кръщението в река Йордан ще е като едно предвкусване, като едно въведение към изстрадалото кръщение на Кръста - истинската основа на тайнството кръщение, с

ИСТИНА
VERITAS

Брой 1 (1458)
януари 2012 г.

Генуа

Дълги опашки
за поклонение
пред ампула
с кръвта
на Йоан-Павел II

Хиляди вярващи чакаха пред черквата „Санта Мария дел Прато“ в Генуа, където бе изложена за поклонение ампула с кръвта на блажения Йоан-Павел II. На 8 декември, празник на Непорочното зачатие на Дева Мария, кардинал Анджело Баняско, председател на Епископската конференция на Католическата църква в Италия и архиепископ на Генуа, представителя в храма литургия. „Хората излизат оттук ведри, идват да се молят и да се изповядат - разказва сестра Росанджела Сала, настоятелка на сестрите на Непорочната Дева. - Градът, опустошен от наводненията и от икономическата криза, имаше нужда от тази реликvia.“

Реликвата беше изложена в черквата до 12 декември.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Тел. 954-32-62
E-mail: IstIna-v@techno-IIlnk.com
Pegakmop Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Холандия. Холандският кардинал Адрианус Симонис е най-известната и най-уважавана личност на страната. През ноември 2011 г. той навърши 80 години и получи поздравления от кралския двор, правителството и хиляди холандци. Специални поздравления му изпрати и папа Бенедикт XVI. Кардинал Симонис е един от най-големите експерти в света по библейски въпроси. Той е единственият кардинал на Холандия сред 192-мата членове на кардиналската колегия, от които 110 са под 80-годишна възраст и имат право на избор на папа.

Китай. След много уговорки с китайската комунистическа власт папа Бенедикт XVI назначи китайския свещеник Луо Ксустин за епископ на католическата епархия в град Иубин в провинция Зихуан. Това се приема като път за подобряване на отношенията между Ватикан и Китай. Днес в Китай живеят над 15 млн. католици в над 100 епархии. Всяка година стотици хиляди млади китайци приемат католическата вяра.

Словакия. Към католическия факултет „Св. Кирил и Методий“ на държавния университет „Коменски“ в Братислава е открита и осветена нова библиотека от архиепископа на Братислава Станислав Зволенски. Библиотеката съхранява над 60 хиляди тома книги, списания и вестници. В богословския католически факултет се обучават над 180 студенти от Словакия, Полша, Литва, Испания и Италия. От 1990 г. досега факултета са завършили 4100 абсолвенти - мъже и жени, които са се посветили на духовна и преподавателска дейност в различни католически университети и колежи в света.

Полша. Градският съвет на Гданск единодушно е решил да се издигне паметник на свещеника Хенрик Яковски (1936 - 2010), който е бил личен изповедник на Лех Валенса - основател на легендарното движение „Солидарност“. Паметникът ще се издигне пред черквата, на която духовникът е бил енорийски свещеник. Той ще бъде завършен и осветен през август 2012 г. - за 32-ата годишнина от началото на стачната борба в корабостроителницата на Гданск.

Испания. Президентът на Епископската конференция на Католическата църква в Испания кардинал Антонио Мария Роуко е изпратил поздравления до новия премиер на Испания Мариано Рахой и му е пощелал „успех, умение и дух в тази благородна и важна служба“. Кардиналът е заявил, че е поддържал добри отношения с бившия премиер Сапатеро, който е със социалистически убеждения.

Чехия. В двора на католическия манастир в източнобогемския град Кралики е издигнат и осветен възпоменателен паметник на над 200 католически духовници - епископи, свещеници, монаси и монахини, избити от комунистическа власт до 1989 г. Паметникът и цялата околност са обож

собени като място за почит и поклонение.

Бразилия. В католическата катедрала на Сао Пауло е отслужена тържествена литургия от бразилския кардинал Одил Шерер по случай 50 години (1961) от стъпването на германската католическа благотворителна организация „Адвениат“ в страната. На тържествената литургия са присъствали над 8 хиляди богомолци - кардинали, епископи, свещеници от цяла Бразилия, както и голяма духовна делегация от Германия начело с президентата на Епископската конференция на Католическата църква в Германия архиепископ Роберт Цолич. Досега благотворителната организация е изпълнила над 200 хиляди проекта за повече от 3 милиарда евро.

+ + + Архиепископът на Рио де Жанейро Орани Жоао Темпеста е заявил на специална конференция с журналисти от цял свят: „Още отсега усилено се готвим за най-голямото събитие на годината - Световната младежка среща с папа Бенедикт XVI, която ще се състои от 23 до 28 юли 2013 г. в Рио де Жанейро. До Възкресение Христово (8 април 2012 г.) трябва да уточним всички подробности и места, където папата ще се среща с младежите. Ангажирана е цялата епархия, градската администрация на Рио, провинциалното ръководство и президентството начело с Дилма Русеф. Искаме да избегнем някои проблеми, които срещахме в Мадрид - в настаняването, обслужването и сигурността. Създали сме работни групи на църковно и градско ниво и контакти с президентския дворец. Очакваме милиони младежи от цял свят, особено от двете Америки - Северна и най-вече Южна Америка. След Световната младежка среща през 2013 г. през 2014 г. тук ще се състои и Световното първенство по футбол, а през 2016 г. ще се проведат Олимпийските игри. Ние усилено се готвим и на Великден т.г., с Божията помощ и наши усилия, ще рапортуваме пред папа Бенедикт XVI, че сме напълно готови с програмата.“

Испания. По време на редовно посещение в катедралата „Саграда фамилия“ (Светото семейство) в Барселона избухнал внезапен пожар в сакристията. Над двете хиляди посетители незабавно били изведени извън катедралата. Полицията е заловила 55-годишен мъж, който бил влязъл в сакристията и запалил църковни одежди. Мъжът е душевно болен. Уникалната катедрала е емблема на Барселона и се посещава всекидневно от повече от 10 хиляди туристи от цял свят.

Германия. Уникалната катедрала в Кюолн често се напада от вандали, които нощно време се катерят по стените, чупят големи парчета от фигури и ги събират за трофеи. Най-много орнаменти и фигури има по западната фасада, чиято площ от 7 хиляди кв. м я прави най-голямата църковна стена в света.

Сърбия. Германска делегация, водена от президента на Епископската конференция на Католическата църква в Германия архиепископ Роберт Цолич, е посетила град Нови Сад, където са погребани 212 местни германци, избити от югослави

лавски партизани през 1944 г. В гробището е издигнат и осветен голям кръст в тяхна памет. Между жертвите е и 16-годишният Йозеф - брат на архиепископ Цолич.

Ватикан. Католическият патриарх Фуад Туал е заявил в Рим пред голям форум на духовници и журналисти, че положението на християните в Близкия изток е стабилно и бъдещето им не е застрашено. Въпреки размирните събития в Египет, Сирия, Ливан, Мароко и другите страни християните са единни и не се страхуват. Те солидарно приемат и изживяват доброто и злото. Арабската пролет е като „светофар“, който след „червеното“ светва „зелено“.

+ + + Във връзка с предстоящото посещение на папа Бенедикт XVI в Мексико и Куба през пролетта на 2012 г. говорителят на Ватикан отец Федерико Ломбарди нареди на папските нунциатури в двете страни да информират църковните и държавните ръководства, че се подбира най-подходящото време, тъй като програмата на Светия отец за пътуване в чужбина през 2012 г. е много натоварена. Той заяви пред журналисти, че Светият отец е изявил голямо желание да посети Куба, където живеят над 9 млн. католици, и Мексико - с над 110 млн. католици, която е на второ място в света по брой католици след Бразилия - с над 150 милиона.

+ + + Във връзка с рождественските празници голям симфоничен оркестър от испанска провинция Астурия е изнесъл концерт пред препълнена зала за аудиенции във Ватикан в чест на папа Бенедикт XVI. Изпълнени са били творби на Рихард Штраус (1864 - 1949), Исаак Албенис (1860 - 1909), Мануел де Файя (1876 - 1946), както и Испански капричи на Римски Корсаков (1844 - 1908). Папата сърдечно е благодарил и изказал „голямото си възхищение от тази музика, чийто език не познава граници и разнася радост, мир, любов и дълбоки религиозни чувства, която възнася духа и сърцата ни към Всевишния“.

+ + + Многобройна група поклонници роми от Южна Унгария са посетили папа Бенедикт XVI. Водени от д-р Янош Саркози, президент на католическа ромска комитет в Будапешт

ща, те са подарили на папата огромна бутилка много старо вино „Каберне Совиньон“ от лозарската провинция Шекезард и голяма картина на блажения рим мъченик Серафино Мола. Светият отец развлънено е изказал на унгарски сърдечни благодарности, като е благословил поклонниците с думите: „Вие, католиците роми, се завръщате във вашата истинска Църква!“

+ + + По повод коледните празници папа Бенедикт XVI е посетил големия затвор „Ребибиа“ край Рим. В залата на затвора той е бил посрещнат сърдечно и е отговарял на въпроси от затворниците. Накрая благословил всички лишиeni от свобода и им покелал скорошно завръщане по домовете. А в двора на затвора той е благословил пред затворниците насърцено засадено дърво. В „Ребибиа“ е лежал и турският терорист Али Агджа, който простреля блажения Йоан-Павел II на 13 май 1981 г. на площад „Свети Петър“ в Рим. В рамките на социална програма по-настоящем няколко затворници от „Ребибиа“ работят в телефонната централа на папската детска болница „Бамбин Джезу“ (Детето Исус).

+ + + Католическата църква в Пакистан остро е протестирала пред правителството на страната за забраната на думата „Исус Христос“ в мобилните телефони и в SMS съобщенията, което е „дискриминация към християните“. Правителството е забранило използването на 1600 думи, които противоречат на ислама.

+ + + Папа Бенедикт XVI е приел голяма делегация от католици от източен обред от Хърватска, водени от епископ Никола Кекич, във връзка с 400 години от съединението им с Рим. Папата сърдечно им благодарил и заявил на хърватски език: „С вашето обединение с епископа на Рим вие станахте мост между християните от Източа и Запада.“

+ + + Тазгодишната коледна елха е дарена на Светия отец от украинските католици. Дървото е високо 30 м и бе предадено от голяма делегация, водена от епископа на Източнокатолическата църква в Украйна Святослав Шевчук и от архиепископ Александър Драбинго от Украинската православ

на църква. Заедно с голямата елха делегацията е предала и 40 елхички.

+ + + Папа Бенедикт XVI е назначил вицекамерлинга испанския архиепископ Сантос Кастиело за първосвещеник на римската патриаршеска базилика „Санта Мария Маджоре“. Службата на първосвещеник на една от четирите патриаршески базилики в Рим е своеобразна награда за заслужили духовници. Най-голямата римска черква на името на Божията Майка е традиционно свързана с Испания. Първосвещениците извършват литургии в своята базилика от името и вместо папата, от когото са упълномощени.

+ + + През 2011 г. в Индия са регистрирани над хиляда случаи на насилие, заплахи и дискриминация срещу католици - духовници и миряни. Индийските епископи настояват местните съдилища да издават по-строги наказания срещу извършителите - индуисти екстремисти, които не могат да се примирят с постоянното преминаване на млади индийци в Католическата църква. Днес в Индия живеят 18 млн. католици.

+ + + На тържествена литургия в базиликата „Свети Петър“ пред повече от 5 хиляди студенти и доценти в папските университети папа Бенедикт XVI е открил новата академична година. Той е поздравил всички присъстващи и ги е призовал да „усвояват солидни знания, които да им служат в тяхното отговорно духовно поприще. Духовниците не трябва да забравят, че единственият законен подстъп към свещеническата служба е Христовият кръст, милосърдието - висше задължение, животът на свещеника да е образец за вярващите.“ Папата е оценил високо инициативите за увеличаване на свещенически звания, като е споменал основателя на Папския съвет за свещенически звания папа Пий XII (1939 - 1958), който преди 70 години е поставил начало на голям брой инициативи за получаване на нови свещенически звания. Накрая папа Бенедикт XVI е пожелал „успешна академична година“ и благословил всички студенти.

**Рубриката води
Петър КОЧУМОВ**

Вокалното трио „Die Priester“ създава мост към сърцата на хората

След триумфалното музикално шествие на френското трио духовници „Les Prêtres“ на музикалния певчески хоризонт през октомври 2011 г. се явиха немско-австрийското трио духовници със същото название - „Die Priester“. Още с първите

си изяви тези покориха Западна Европа. Първите 5 милиона компактдиска буквально се разграбиха и се превърнаха в сензация в международния музикален хит парад, а тримата духовници получиха прозвището „Божиите мускетари“.

Оръжието им обаче не е острата шпага, а ангелският им глас. Триото е от католически монаси бенедиктинци - германците Рабанус Петри и Винани Майстер и австриецът Андреас Шетцле. И тримата имат висше богословско обра

зование, притежават отлични музикални заложби, свирят на различни музикални инструменти. Те са преподаватели в католически университети и колежи в Германия, Австрия и Швейцария. Богатият им репертоар включва религиозни, класически, народни, рок, поп и евъргрийн песни. Отговорник на триото е отец Рабанус, който заявява: „С песните искахме да създадем мостове към сърцата на хората и да възвестяваме новата евангелизация. Знаем и сме сигурни, че ще печелим много пари, но няма да станем богати. Ние сме дали обет за бедност. Съмите ще предаваме на нашата Църква за нейните благотворителни дела по целия свят.“

Петър КОЧУМОВ

Библейски текстове, размишления и молитви за осмодневницата за единение на християните

(Продължава
от миналия брой)

ДЕН ПЕТИ
Преобразени чрез мира на Христос възкръснал
„Исус застана посред и им казва: Мир вам!“ (Ин. 20, 19)

Четива:

Той ще обърне сърцата на бащите към децата, и сърцата на децата към бащите им (Мал. 4, 5-6)

Колко хубаво и колко приятно е братя да живеят наедно! (Пс. 132/133)

В едно тяло да примирят двата народа с Бога чрез кръста (Еф. 2, 14-20)

Исус застана посред и им казва: Мир вам! (Ин. 20, 19-23)

Размишление

Последната книга от Стария завет завършва с обещанието, че Бог ще изпрати Своя избранник, за да всели хармонията и уважението във всички семейства. Обикновено се страхуваме от неочекани конфликти или агресия между народите. Но пророк Малахия насочва вниманието ни към един от най-продължителните и сложни конфликти: неприязната в отношенията родители - деца. Възстановяването на единството между родители и деца е невъзможно без помощта на Бог и точно този Божи пратеник ще извърши чудото на промяната в сърцата и в отношенията между хората.

Псалмът ни показва как може единството между хората да донесе велика радост. Човекът не бе сътворен, за да бъде сам, нито за да живее във враждебна атмосфера. Щастietо се състои да живееш в човешка общност, която носи хармония, мир, доверие и разбирателство. Добрите отношения между хората приличат на росата, която пада върху изсъхналата земя, и на благоуханното масло, което носи здраве и удоволствие. Псалмът говори за щастietо да се живее заедно като за благословия и незаслужен дар Божи - съвсем като росата. Общият живот в единство не се ограничава само до членовете на семейството - той е по-скоро начин да се изрази близостта между всички, които приемат Божия мир.

Посланието ни говори за Този, Когото възвествяващите пророк Малахия. Исус носи единството, защото в Своето тяло разруши стената на разделението между хората. По правило победата на единия предполага поражението и срама сред групата на победените, които предпочитат да се оттеглят. Исус не отхвърля, не отблъска и не унизи никого. Той спага край на всяко отчуждение, преобразява, лекува и събира всички човешки същества, за да ги направи членове на Божието семейство.

Евангелието припомня дара, който възкръсналият Господ прави на Своите разколебани и уплашени ученици. Мирът да бъде с вас - това е едновременно и поздравът на Исус, и дарът, който Той дава. Това е също призив за търсене на мира с Бог и установяване на нови и

траини отношения вътре в човешкото семейство и в цялото творение. Исус разруши смъртта и победи греха. Чрез дара на Свети Дух Господ Възкръснал приканва Своите ученици да се включат в Неговата мисия: да носят мир, изцерение и прошка по цялата земя. Докато християните са разделени, светът няма да бъде убеден в пълнотата на евангелското послание, донесено от Христос на едно ново човечество. Мирът и единството са белезите, които характеризират това преобразяване. Следва Църквите да придобият тези дарове и да ги засвидетелстват - като членове на единственото Божие семейство, изградено върху здрави основи, чийто крайъгълен камък е Исус.

Молитва

Боже на любовта и милосърдието, научи ни на радостта, която се изпитва от споделя-

ва дума непременно за победи, измервани с нашите човешки представи. Победата в Христос предполага преобразяване на сърцето, възприемане на земните реалности от гледна точка на вечността и вяра в окончателната победа над смъртта. Тази победна сила - това е вярата, на която Бог е едновременно и извор, и диставчик. А нейното най-съвършено изражение е любовта.

В евангелския текст Христос дарява на Своите апостоли сигурността на Божията любов, която ще намери своето крайно утвърждаване в смъртта на Спасителя на кръста. Също така Той ги призовава да изразят любовта си един към друг. Отношенията между Исус и Неговите апостоли се основават на любовта. Той не се отнася към тях просто като към ученици, а ги нарича приятели. Тяхното служение на Христос

Всички ние ще бъдем преобразени чрез славата на Нашия Господ Исус Христос (срв. 1 Кор. 15, 51-58)

нето на Твоя мир. Изпълни ни с Твоя Свети Дух, за да можем да разрушим стените на враждебност, които ни разделят. Христос Възкръснал, Който е нашият мир, да ни помогне да превъзмогнем всички разделения и да ни обедини като членове на Своя дом. Ние Те молим в името на Исус Христос, на Когото подобава с Теб и със Свети Дух всяка чест и слава през всички векове на вековете. Амин!

ДЕН ШЕСТИ

Преобразени чрез непоколебимата Божия любов „Победата е нашата вяра“ (срв. 1 Ин. 5, 4)

Четива:

Господ Бог е моя сила (Авак. 3, 17-19)

Неговата милост е вечна (Пс. 135/136, 1-4; 23-26)

Победата, която победи света - нашата вяра (1 Ин. 5, 1-6)

Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели (Ин. 15, 9-17)

Размишление

В старозаветните текстове единствено вярата в Бог позволява да запазим надеждата независимо от всички неуспехи. Скръбта на Авакум се преобъща на радост от верността на Бог, Който дава сили пред отчаянието.

Псалмът потвърждава, че споменът за подвигите на Бог в историята на Израел е доказателство за Неговата непоколебима любов. Благодарение на Божието вмешателство народът на Израел постигна изключителни и чудни победи. Споменът за великите Божи дела на спасение е извор на радост, благодарност и надежда, които вярващите изразяват от векове чрез своите молитви, своите химни на възхвала и своята музика.

Апостолът ни припомня, че това, което е родено от Бог, е победител на света. Тук не ста-

разбрала, че някои неща стават само с помощта на Бог. Ана и мъжът ѝ са станали родители, защото Бог го е пожелал. Този разказ е пример, който укрепва вярата в ситуация, изглеждаща безнадеждна, един пример за победа.

Добрият пастор от псалм 22 води стадото си и през най-мрачните долини, като присъствието му го прави спокойно. Тези, които се доверяват на Господ, няма от какво да се страхуват дори в мрака на скъсането или разделението, понеже техният Пастор ще ги отведе на злачните пасища на истината, за да пребъдват заедно в дома Господен.

В посланието до ефесяните апостол Павел ни приканва да бъдем силни чрез Господ и чрез Неговото всемогъщество, като се въоръжим с духовна броня: истина, правда, благовестие, вяра, спасение, Божие слово, молитва и просба.

Възкръсналият Господ призовава Петър, а в негово лице и всеки ученик, да открие у себе си любовта на Онзи, Който е Истинският пастор. Ако имаш у себе си такава любов - паси моите овци. С други думи - храни ги, бранги ги, грижи се за тях, подкрепяй ги, защото са мои и

не на Моя престол (Откр. 3, 19-22)

И който служи на Мене, него ще почете Моят Отец (Ин. 12, 23-26)

Размишление

Иисус Христос е първият роден сред мъртвите. Той унизи Себе си и бе въздигнат. Христос не монополизира Своята победа, ами сподели Царството си и Своето въздигане с цялото човечество.

Химнът на Давид, роден от радостта на царя и на неговия народ преди построяването на храма, изразява истината, че всичко идва от благоволение то. Дори един земен цар може да представлява образ на Божието царство, щом има мощта да въздигне всичко и да даде сили на всички.

Благодарстваният псалм на царя следва тази идея. И християнската традиция ѝ придава месианско значение: Христос е Истинският цар, Който дава живот и благословение - идеалното присъствие на Бог сред Своя народ. В известен смисъл този образ може да се отнесе също до народа. Човешките създания не са ли венец на творението? Нима Господ не иска да ни направи „сънаследници заедно с Неговия син и членове на Неговото царско семейство“?

Писмата в Откровение до седемте местни Църкви представяват послание, отправено към Църквата на всички времена и на всички места. Онези, които приемат Христос в домовете си, ще бъдат поканени да споделят прирществото на вечния живот. Обещанието да седнат на тронове, дадено предварително на дванадесетте, сега се разпростира върху всички, които са постигнали победата.

Дето съм аз, там ще бъде и Моят слуга. Можем да свържем „Дето съм...“ на Исус с неизразимото име на Бог. Слугата на Исус, когото Отец почита, ще бъде там, дето е Господ, а Господ седи отдясно на Оца, за да царува.

Християните съзнават, че единството помежду им - въпреки че изисква човешки усилия - е преди всичко Божи дар. То се състои в това - да се сподели Христовата победа върху греха, смъртта и злото, кое то е резултат от разделение то. Нашето участие в победата на Христос достига своята пълнота в Небето. Нашето общо свидетелстване на Евангелието трябва да покаже на света Бог, Който не ни ограничава, нито ни подчинява. Трябва да благовестим по убедителен начин на хората от нашето време и от нашата епоха, че победата на Христос надвишава всичко онова, което ни пречи да споделим пълнотата на живота с Него и помежду си.

Молитва

Всемогъщи Боже, Който управлява всички неща, научи ни да съзерцаваме тайната на Твоята слава. Стори да приемаме Твоите дарове със смирение и с уважение към достойнството на всеки човек.

Приемете всеоръжието, което Бог ви дава (Еф. 6, 10-20)

Паси Моите овци (Ин. 21, 17)

Четива:

Не чрез сила човек е як (1 Царства, 2, 1-10)

Твоят жезъл и Твоята палица ме успокояват (Пс. 22, 23)

Приемете всеоръжието, което Бог ви дава (Еф. 6, 10-20)

Паси Моите овци (Ин. 21, 15-19)

Размишление

Тези, които трябва да надмогнат страданието, имат нужда от подкрепата на небето.

Тази подкрепа идва от молитвата.

Силата, която Ана намира в молитвата, е тема на първа глава в първата книга Царства. Във втора глава е благородствената й молитва. Тя е

Събрани в Царството Христово

Четива:

В Твоя ръка е сила, и крепост (1 Парал. 29, 10-13)

Възложи на главата му венец от злато (Пс. 20 (21), 1-7)

На оногова, който побеждава, ще дам да седне с Мене на Моя престол“ (Откр. 3, 21)

Четива:

В Твоя ръка е сила, и крепост (1 Парал. 29, 10-13)

Възложи на главата му венец от злато (Пс. 20 (21), 1-7)

На оногова, който побеждава, ще дам да седне с Мене на Моя престол (Откр. 3, 21)

Четива:

В Твоя ръка е сила, и крепост (1 Парал. 29, 10-13)

Възложи на главата му венец от злато (Пс. 20 (21), 1-7)

На оногова, който побеждава, ще дам да седне с Мене на Моя престол (Откр. 3, 21)

Четива:

В Твоя ръка е сила, и крепост (1 Парал. 29, 10-13)

Възложи на главата му венец от злато (Пс. 20 (21), 1-7)

На оногова, който побеждава, ще дам да седне с Мене на Моя престол (Откр. 3, 21)

Четива:

В Твоя ръка е сила, и крепост (1 Парал. 29, 10-13)

Възложи на главата му венец от злато (Пс. 20 (21), 1-7)

На оногова, който побеждава, ще дам да седне с Мене на Моя престол (Откр. 3, 21)

Четива:

В Твоя ръка е сила, и крепост (1 Парал. 29, 10-13)

Възложи на главата му венец от злато (Пс. 20 (21), 1-7)

Иларий е роден през 315 г. в гр. Поатие, Галия, в богато езическо семейство. През VIII в. родният му град е обявен от император Карл Велики (747-814) за столица на кралство Аквитания, най-югозападната част на днешна Франция. Градът се оформя като важен религиозен и културен център. Баптистериумът „Свети Йоан“ от IV - VI в., романските черкви, една от които е посветена на свети Иларий, готическата катедрала от XII в. са известни шедьоври на средновековното строителство. Но Поатие е известен в историята най-вече с решителната за съдбата на Европа победа на френския крал Шарл Мартел над сарацините през 732 г.

Иларий получава солидно образование и е считан за един от изъкнатите интелектуалци на своето време. Но неудовлетворен от разните философски учения, в които не открива отговорите на душевните си терзания, след задълбочено изучаване на Свещеното писание, вече женен, с цялото си семейство приема християнството. „Често си казаха - пише той, - че ако настоящият живот не ни е даден, за да вървим към вечния живот, то тогава той не е Божие благодеяние.“

През 350 г., едва тридесет и пет годишен, Иларий е по-

5
ИСТИНА
VERITAS
Брой 1 (1458)
януари 2012 г.

Отец Стражил Каваленов запознава доброволците с думите на папа Бенедикт XVI, казани на конференцията в Италия

Да възпитаваме младите в дух на справедливост и мир

От стр. 1

кателното, но и най-трудно за-нимание в живота. Този процес се осъществява при срещата на две свободи - свободата на възрастния и тази на младия. Той изиска отговорност от ученика - който трябва да се остави да бъде воден към познанието на действителността, и отговорност от възпитателя - който трябва да е готов да се раздаде.

Къде зрее истинското възпитание в справедливост и мир? На първо място в семейството, понеже родителите са първите възпитатели. В семейството се учат солидарността и взаимопомощта между поколения-

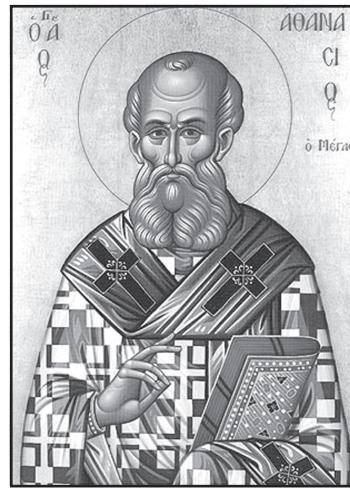
Свети Иларий

оцен за епископ на Поатие и благодарение на авторитета си застава начело на епископата в Галия или както е прието определението след II ватикански събор - председател на епископската конференция, но не за дълго. Това е времето, когато императорите Констанций, Юлиян Вероотстъпник, Валент и др. с цел да запазят целостта на империята предприемат кръстоносен поход с драстични мерки за налагане на арианското учение в цялата империя. Когато през 350 г. Констанций става едноличен господар на Източната и на Западната част на Римската империя, с решение на съборите в Арл и Медиолан свети Атанасий Александрийски, защитника на догмата за „единосъщието на Сина с Отца“, провъзгласена на Никейския събор през 325 г., е изпратен в заточение. Това е първото от поредица заточения, с които е изпъстрено житието на свети Атанасий.

Сметките на император Констанций се оказват неточни, защото арианската ерес среща на запад своя също тъй яростен противник в лицето на епископ Иларий. Естествено при това положение и епископът на Поатие ще последва участия на свети Атанасий. През 356 г. той е заточен във Фризия. Но оттук насетне започва поражението на арианството. Заточението в Мала

Азия е благодатно време както за Иларий, тъй и за Църквата. Тук Иларий опознава източния ариански манталитет и начертава начините за възстановяване на единството между противостоящите богословски позиции, които впоследствие ще добият оттенък на политически антагонизъм. Именно във Фризия Иларий съчинява най-значимия си богословски труд „De Trinitate“ (За Пресветата Троица) - трактат за единосъщието на Христос с Бог Отец. Този трактат

ще се превърне в настольна книга за борците срещу арианската ерес. Първоначално озаглавен „Вярата“, трактатът започва с молитва и свидетелства за привържението на автора към молитвата, учението и проповедта. „Съзnavам, Отче, Боже Всемогъщи, че на Теб трябва да посветя основното занимание на живота си. Нека всичките ми думи и мисли бъдат само за Теб! Защото дарът на словото, с който си ме обдарил, може да ми бъде от изключителна полза само ако го употребя за проповядване и доказване на Твоето естество. Ти си Отец, Отец на Единородния Син. Него трябва да покажа на света, който не Го познава и който Го отрича! Ето защо дари ни точното значение на думите, светлината на разума, благородството на словоизлянието, правотата на вярата. Дай ни сили да пот-

върждаваме това, което вярваме. И тъй като чрез пророчите и апостолите познаваме единствения Бог, Тебе, Отче и... Исус Христос, нека бъдем удостоени днес... да Те възвавляваме като Бог, Отец, Син и Свети Дух!“

Обзети от уплаха пред успехите на Иларий, дължащи се на писанията и проповедите му, за което свети Йероним Стридонски го нарича „Пълноводната Рона на латинското красноречие“, арианските епископи настояват императорът да прогони размирника от Фризия. През 360 г. Иларий е върнат в Аквитания. „Щастлив съм, че познах изгнаничество и с радост за него на Господа, защото пълнотата на евангелското послание по не обратим начин се всели в душата ми... Бог, роден от девица, стана човек за моето спасение.

Тази е моята вяра и с такава вярност я изповядвам, че не бих могъл и не бих желал да я променя. Искам да умра в тази вяра... Дори преди да чуя, че има безбожници, господари на този свят, аз вече вярвах в Теб. Ти ми даде нов живот и аз Ти принадлежи во веки!“ („De Trinitate“ XI, 20-21).

При завръщането си от изгнание през 360 г. Иларий среща Мартин, бившия римски офицер, станал отшелник. Ръкополага го за свещеник и двамата основават манастира Лигюже, близо до Поатие. Прието е този манастир да се счита за първо монашеско общо жилище в Галия. Освен на трактата „За Пресветата Троица“ Иларий е автор и на съчиненията „За съборите“ и „Тълкуване на Евангелието според Матей“. Според свети Августин Ипонски (354-420) свети Иларий е именит църковен учител... и най-яростен защитник на вярата срещу еретиките. Благодарение на него Галия остана незасегната от арианството и заслужи да бъде призната за „Първоздорна дъщеря на Църквата“. Блаженият Пий IX (1846-1878) провъзгласи свети Иларий за църковен учител на Католическата църква.

Изпълнен с даровете на Свети Дух, епископ Иларии оставя спомена за човек отзивчив, добродушен, милостив, но и безкомпромисен в борбата за защита на автентичното Христово учение.

Свети Иларий, епископ на Поатие и църковен учител, умира през 367 г. в родния си град и е честван на 13 януари.

Иван ТЕОФИЛОВ

Ден на доброволеца в Белене и духовни упражнения във Велико Търново за доброволци на „Каритас“ - Русе

От стр. 1

епархийния пасторален съвет, изнесе духовна беседа, посветена на доброволчеството. Размислите и притчите на съръчиха оживен диалог сред участниците за това какво е дали доброволец, как помагаме и на кого; доброволците споделиха и собствения си опит в организацията. В края на деня всеки доброво-

лец получи благодарствена картичка от името на епархийната „Каритас“ - Русе, както и ангелче - подарък, изработен от доброволците на организацията в Белене.

На 10 декември доброволци на „Каритас“ - Русе, се събраха отново заедно, но този път в католическата енорийска черква на Велико Търново за духовни упражнения. Участваха 30 доброволци от Беле-

не, с. Малчица и Русе, а водещ бе енористът Страхилен Каваленов. След броеницата и литургията той представи духовна беседа по темата „Добрия самарянин“ (основана за 2012 г. в Никополска епархия), както и размишления върху изказването на папа Бенедикт XVI пред миналогодишната конференция на „Каритас“ - Италия.

„Каритас“ - Русе

та, зачитането на правилата, прошката, приемането на другия. То е първото учебно заведение, където се получава та-кова възпитание.

Живеем в свят, където семейството, дори самият живот са постоянно заплашени и понякога разрушени. Търсениято на работа далеч от дома, ускореният ритъм на живот лишават често децата от присъствието на родителите им. Искам да кажа на родителите да не се отчаяват. Нека дадат пример на децата си да се уповават преди всичко на Бог, Единствения, от Когото идват истинска справедливост и мир.

Обръщам се и към света на медиите - да дадат и те своя принос. В днешното общество медиите не само информират, но и формират своята публика.

Бръзките между възпитание и комуникация са много тесни. В действителност възпитанието се извършва чрез комуникация, която влияе положително или отрицателно върху развитието на личността.

Също и младежите носят отговорност - те трябва да имат силата да използват добре и съзнателно своята свобода. И те са отговорни за своето възпитание в дух на справедливост и мир.

Възпитаване в дух на истина и свобода
Най-първото възпитание е да се научим да разпознаваме в човека образа на Твореца и съ-

ответно да изпитваме дълбоко уважение към всяко човешко същество и да помагаме на другите да живеят според това свое високо достойнство. Не бива никога да забравяме, че не може да се жертва който и да е човек, за да се придобие някакво благо - било икономическо или социално, било индивидуално или колективно.

Свободата е скъпа, но е деликатна ценност. Тя може да бъде лошо разбрата и използвана. В нашето общество и култура широкото присъствие на релативизма, който не признава нищо за окончателно и ос-

та

Сборник с научни материали за готите

Едни от най-интересните научни събития в страната ни в началото на новото хилядолетие са систематичните изследвания и открития относно пребиваването на племето готи в нашите земи през епохата на класическото християнство. Интересът към готите - тяхната история, бит, традиции и религия, е международен и именно той инспирира създаването в България на сдружение „Балканмедиа - дом Вулфил“ в София. Сдружението провежда вече няколко години поред интердисциплинарни конференции, организирани обикновено в Северна България, където са намерени най-сигурните доказателства за съществуване на готския етнос на Балканите. На тези конференции освен български учени участват учени от много западноевропейски страни и от Русия, където също има сигурни артефакти за готите в ранното Средновековие.

„Балканмедиа“ издава периодично материали от конференциите в книги, където освен оригиналните доклади са публикувани и резюмета съответно на български или английски. Така интересуващите се имат възможност да се запознаят подробно с материали от конференциите.

Пред нас днес е една от тези книги - трета поред, издадена в 2011 г., със съставител академик Росен Милев. Защо коментирам това издание? То е свързано с разпространението на Христовата вяра по нашите земи далеч преди българският народ да бъде покръстен - от времето, когато все още не може да се говори за българска държава на Балканите.

Вероятно си спомняме от уроците по история или от историите на Църквата, че в Северна България, в дунавските земи първия превод на Библията на готски прави готският епископ Вулфил, като преди това съставя готската азбука. В докладите, свързани с делото на Вулфил, можем да прочетем подробности за него и делото му. Само припомням, че той е роден според традицията в 311 г., затова в 2011 г. се честват 1700 години от рождението му. Вулфил е забележителна личност в световното културно наследство.

Проведените конференции между 2007 и 2009 г. се посвещават на готския просветител и духовник - пръв епископ на готите, а настоящата книга съдържа материалите от тези конференции.

Нямам за цел да преразказвам съдържанието на книгата.

Материалите са изключително интересни, но много от тях не са леки за четене - изискват все пак някаква елементарна подготовка и отношение към проблема готи, тяхната култура и религия, тъй далечни на нас и нашата мисловност днес.

Вероятно фактът, че Вулфил изповядва християнството в арианската му форма, предварително настройва много вярващи и богослови към негативно отношение. Въпросът обаче

е много по-сложен. В далечно-то минало в много поместни Църкви арианството е било признато, държавни глави и духовници от висшия клир са разбирали точно по този начин християнската доктрина. Наред с това са се водили разговори спорове за същността на Бог, за „единосъщието“ на Сина Му и за произхода на Свети Дух. Като последица непрекъснато ставали взаимни отълчвания. Тази ситуация никого не е учудвала в споменатия период. Ученият Иван Добрев разглежда подробно този въпрос в доклада си, където в бележка под линия обяснява, че Вулфил не е приемал от сърце „подобството“ между Първото и Второто лице на Троицата, а по неизбежна необходимост, за да изпълни изискванията на император Валент, който по-късно разрешава за селването на готския народ на юг от Дунав. За нас е важно да знаем, че определението, кое то дава Вулфил на Свети Дух като божествена Сила на Сина, е външност предходник на формулата Filioque, която Западната църква приема на събор в Кордова в VI в.

Ценен паметник от готското културно наследство е Codex Argenteus - готска евангелска книга, съхранявана в библиотеката на университета в Упсала. Ръкописът е от VI в. и вероятно е писан за Теодорих Велики, който е искал да въздигне мощта на своята империя. Кодексът съдържа част от текста на Библията, преведена от епископ Вулфил през IV в.

В друг доклад - на Аксиния Джурова, се коментира въпросът за готските светци, канонизирани в IV в. Сведения за тях се намират не само в готски синаксар, фрагменти от който са в библиотека Амброзиана, но и във византийски и гръцки ръкописи, които достигат чак в края на IX в. у нас. Така имената на готски светци навлизат в календара на Православната църква. По-нататък авторката на доклада описва подробно пътя на заимстване на агиографски готски материали в синаксара на православните църкви - българска, руска и сръбска.

Интересна за нас е и историите на Обрадовския манастир „Свети Мина“, намиращ се днес в квартал „Бенковски“ в столицата. Мнозина са го посещавали, но едва от публикуваните в книгата материали разбираме, че древната му история датира от IV-VI в. Обителта е построена по време на готското нашествие и пребиваване в района. Готите христиани, живели в Софийското поле, обикновено са били наемници в римския гарнизон, разположен около стара Сердика. Тези воиници са почитали свети Мина - един култ, широко разпространен в Южна и Източна Европа в този период.

Наред с описаните по-горе доклади, в книгата са поместени многобройни материали относно езиковите проблеми и взаимодействия на готския език с други езици от индоевропейската група. Задълбочени са и изследванията за присъствието на готи в римската войска в Мизия, за битките, водени от тези воини в нашите земи, за готското население в зе-

мите на днешна Северна България - гр. Никополис ад Иструм, в Сливенско и т. н., за готските крепости, чиито руини нарираме днес, както и за миграцията и християнизирането на германските племена.

Възторжено трябва да приетстваме идеята на академик Росен Милев и Светлана Лазарова за създаване на световен музей на писменостите. Тази идея възниква при работата над труда на двамата учени „Световната революция в писмеността през IV в. сл. Хр.“

Идеята за подобен музей, в който да се представят най-пълно писмени паметници на всеки народ от зората на писмеността до съвременните електронни средства и начини, вече се обсъжда в световните научни кръгове. Предложението е бъдещият музей да се помещава в огромна модерна страда (за която вероятно ще бъде обявен конкурс), разположена в обширен красив парк.

Чрез конкурс ще се избере и градът, в който ще се създаде този музей. Музеят от нов тип ще стимулира културния и научния обмен между народите и учениите - изследователи на писмеността, ще съдейства за разбирането между страните и така ще стане едно от средствата за укрепване на мира в света.

Книгата „Готите“ III, издание на „Балканмедиа“, е изключително интересна, може да обогати културата на всеки от нас и аз горещо я препоръчвам.

М. РАЙКОВА

В хармония с новата евангелизация

Слово на архиепископ Януш Болонек, Апостолически нунций в България и в Македония, за 20-годишнината от възстановяването на издаването на в. „Истина-Veritas“

наистина сте Мои ученици, и ще познаете истината, а истината ще ви направи свободни“ (Иоан 8, 31-32). В молитвата за учениците Му, събрани в горницата, Исус се моли на Отца: „Освети ги чрез Твоята истина; Твоето слово е истина“ (Иоан 17, 17). Пред Понтийския Пилат Исус заявява: „Ти казаш, че съм цар. Аз затова се родих, и затова дойдох на света, за да свидетелствам за истината; всякой, който е от истината, слуша гласа Ми“ (Иоан 18, 37). От тези и от други слова на Христос ясно произлиза, че не става въпрос за каквато и да е истина - както например някоя истина за чисто човешки неща или събития, а за единствената и трансцендентална истина - самата личност Исус Христос, въплътеното Божие слово. Той е Истината - открыта от Отца и действаща в света по силата на Свети Дух. Исус е Евангелието - Благата вест, най-святата Истина, която ни освобождава от властта на дявола и на греха. Не греши Христо Ботев, когато казва „Свободата е мила, но истината е свята“.

Ето защо пожелавам на скъпите членове на редакцията на „Истина-Veritas“ да служат с вярност на Истината, която е Христос, да провъзгласяват Евангелието на Исус Христос, да говорят и да пишат на всякакви теми, но по християнски начин, винаги в хармония с новата евангелизация.

Благодаря!

Поздравителен адрес по повод 20-ата годишнина от възстановяване издаването на вестник „Истина-Veritas“

Ваше Високопреосвещенство монс. Христо Пройков,
Преподобни отец Благовест
Вангелов,

Уважаеми г-н Марио Георгиев, редактори и сътрудници на вестник „Истина-Veritas“,

Българската програма на Радио Ватикан в лицето на нейните редактори и сътрудници се присъединява към радостните чувства по повод 20-ия юбилей от възстановяване издаването на вестника с желанието да продължава да разпространява истината на Божието Слово, учението на Католическата църква и истините на вярата в съвременно общество.

След падането на комунистическите режими в Европа християните се чувстват изправени пред глобални проблеми и нови предизвикателства, свързани с релативизма, секуляризацията, отчуждането от Бог, нарастващия материализъм и преследванията срещу християни по целия свят. Това води до дезориентация на съвременния човек, който много често е неспособен да разбере себе си и смисъла на своето съществуване. Затова, както посочва папа Бенедикт XVI, в започналия вече процес на нова евангелизация медиите на Църквата са едни

от главните действащи лица.

Нашето общество все още не е достатъчно информирано особено по религиозни теми и за дейността на Църквата. Проповедите, срещите на миряни и свещеници винаги са били и трябва да бъдат главната област в комуникацията на Църквата. Ето защо вестник „Истина-Veritas“ трябва да бъде не само средство за евангелизация, а „приятел“ на вярващите, чрез който могат да познаят живота на Универсалната църква, на местните енории и епархии и привилегирован „канал“ за диалог между вярващи, свещеници и епископи, но най-вече съвременно свидетелство на вярата. Неслучайно папата посочва, че Църквата трябва да има по-голямо и координирано присъствие в медиите и гледа с доверие към новите технологии, тъй като те са „средства за евангелизация и формиране“.

В тази мисия Българската програма на Радио Ватикан е верен съюзник на вестника на Епископската конференция в България. От петнадесетина години насам папата чрез Радио Ватикан духовно и финансово помага за общението между католическите дioцези в страната, което е израз

на неговото милосърдие и внимание към България в духа на Универсалната църква. Ежеседмично изльзваме интервюта и кореспонденции от трите католически епархии в страната както и неделни проповеди на свещеници от диоцезите, като информацията бива предлагана и на уебстраницата на Българската програма на Радио Ватикан, която се ползва и от други медии, сред които в. „Истина-Veritas“.

Нека този юбилей бъде повод за осъзнаване особената мисия на вестник „Истина-Veritas“ в обществото като проводник на социалната доктрина на Католическата църква. Да бъде Гласът на истината и справедливостта и място за обществен диалог и разбирането, следвайки и развивайки модела на своя смел основател и редактор отец Дамян Гюлов. Да бъде изразител на старото и новото, да говори с езика на Църквата, но и да бъде разбиран и желан от съвременниците, особено от младите.

На многа лета и на добър час с попътния вятер на Свети Дух за една Нова Петдесетница!

Димитър ГАНЧЕВ,
ръководител на Българската програма на Радио Ватикан

ИСТИНА
VERITAS

БРОЙ 1 (1458)
Януари 2012 г.

6

Черквата „Дева Мария от Фатима“ бе осветена

На 18 декември 2011 г., не-деля, Плевен стана свидетел на уникално по своя характер събитие. С огромна радост и вълнение католическата общност в града заедно с енорийския свещеник отец Станислав Жемински посрещнаха гости от страната и чужбина, с които да споделят осъществената си дългогодишна мечта - освещаването на католическия храм „Дева Мария от Фатима“. По време на тържествената литургия, на която беше разказана историята на Плевенската католическа енория, никополският епископ Петко Христов в присъствието на папския нунций в България и Македония архиепископ Януш Болонек, помощник-епископа на

Шчечин - Камиен Блажей Крушилович, OFMConv., провинциала на отците конвентуалци за България отец Мирослав Бартос и неговия викарий отец Виеслав Пузио, и много свещеници и богослови отслужиха специален ритуал, чрез който осветиха Божия храм.

Монс. Петко първо освети водата, с която поръси олтара и стените на черквата, а с литанията вярващите призоваха всички светци. Последва обредът на помазване на жертвения олтар на пет места, символизиращ петте Христови рани, чрез които черквата се посвещава на християнския култ. След това се разпали тамян, символизиращ жертвоприношението на Христос и ре-

алното му присъствие между нас, а ароматът, който се издигна към небето - молитвата на вярващите, възнасяща се като благоухание към Бог. Покриването на олтара е знак, че той е център на Евхаристичната жертва. А накрая бяха запалени свещите, които внесоха светлината Христова, за да озари всички.

Епископ Петко Христов призовава вярващите да се грижат за своя Божи дом и за своята общност, за да израства тя в любовта и вярата, да става все по-многочислена и единна и да остави своя отпечатък за доброто на Плевен и плевенчани.

Зорница ДОБРАНОВА-БОСИЛКОВА

От стр. 1

В Плевен живеят около 2500 католици. Те идваха в града със своята вяра и установени религиозни навици, с които принудително трябваше да скъсят поради липса на храм и свещеник в града. Построяването на черква бе повече от необходимо.

През 1994 г. отец Йосиф Минчев - свещеник в с. Гостиля, поема инициативата да обедини католиците в града и основава „Клуб - дружество на католиците“ със съгласието на Никополския епископ и подкрепата на местните католици. Първите литургии са отслужвани един път месечно от отец Ремо Гамбакорта в частни дома. През 1997 г. епископ Петко Христов закупува помещение в жилищен блок на ул. „Георги Кочев“. Помещението се приспособява за черква и енорийски дом.

През 1998 г. по време на кълдените празници в присъствието на много енориаши и гости епископът обявява учредяването на нова католическа енория, която взима името на Светата Дева от Фатима. Първи енорист става младият отец пасионист Анджело Джорджета - италианец. Католиците от града го приемат с най-голяма радост и готовност да му помогат. Той бързо се приспособява към новите условия и намира път към сърцата на хората и привлича млади и стари, обединява ги

Пътят към храма

и те му помагат да обзаведе и пригоди малкото по размер помещение за църковна дейност. За първи път се прави Витлеемската пещера в центъра на града, която привлича вниманието на всички граждани. Започва благотворителна дейност по линия на „Каритас“ и издаване на бюллетин за живота в енориите. Едновременно с преките си задължения като енорийски свещеник отец Анджело събира материали от наши и чужди източници и издава книгите „Дълбоки корени“ и „Край брега на Дунав“ и доказва по неоспорим начин факта, че католицеството има дълбоки корени в нашия религиозен, исторически и културен живот. Междувременно става ясно,

че помещенията не отговарят на нарасналите потребности на енорията. С активното съдействие на епископ Петко Христов и местните католици, преодоляват много трудности и спънки, е закупен терен в квартал „Мара Денчева“ - мястото на черквата днес.

Денят за първата копка е определен за 13 май 2001 г. - патронния празник на енорията. В присъствието на много граждани и гости монс. Петко освещава мястото, дава старт на новия строеж и пожелава

скорошно завършване. Още на следващия ден започва разчистване на терена. Няма да се спирате на перипетии, които съпътстват всеки голем строеж... Важното е, че църковният храм, проектиран във формата на латински кръст, израства пред очите на гражданите. Едновременно с него се строи и триетажен енорийски дом. Новата конкatedrala има не само модерна визия, но отговаря на всички съвременни изисквания за пълноценна работа.

Малко след старта на строежа на храма отец Анджело е преместен в друга енория и на негово място за кратко време са отец Франтишек и отец Збигнев - свещеници от Полша.

През 2004 г. в Плевен пристига отец Станислав Жемински за енорийски свещеник, а една година по-късно - отец Ярослав Барткович и брат Марек Шубдза. Грубият строеж е завършен, но на свещениците се пада нелеката задача да довършат многото помещения в двете сгради - боядисване, електрифициране, подово покритие, топлофикация, оформяне на терена пред черквата, обзавеждане, украса и безброй други работи... Понякога трудностите са толкова

Кръщението на Христос

От стр. 2

което всеки от нас ще стане част от Църквата, от Мистичното Тяло Христово.

Кръщавайки се във водата на купела, ние се оприличаваме с кръстната смърт Христова, символизирана от водата (под водата няма живот за човека, но удавяне, смърт). Потопени в купела, ние се оприличаваме със смъртта и погребението Христови, умирайки за греха, умирайки така в нас „стрият“ човек, човекът на грехопадението Адамово. А когато свещеникът ни изважда от водата на купела и ни въздига над водата - тоест над смъртта, това символизира възкресението, победата над греха и над неговото последствие - смъртта. Оприличени с възкресението Христово, ние сме извисени към Господа, към общинето с Него, наречено Спасение. Свети Павел подчертава тази истина, показвайки връзката, която съществува между кръщението и смъртта и възкресението Христови в посланието си до римляните, откъс от което четем по време на всяко кръщение (в източния обред). „Или не знаете, че всички ние, които се кръстихме в Христа Иисуса, в Неговата смърт се кръстихме? И тъй, ние се погре-

бахме с Него чрез кръщението в смъртта, та както Христос възкръсна от мъртвите чрез славата на Отца, тъй и ние да ходим в обновен живот. Защото, ако сме срастнати с подобието на смъртта Му, то ще бъдем съучастници и на възкресението, като знаем това, че вехтият човек е разпнат с Него, за да бъде унищожено греховното тяло, та да не бъдем вече роби на греха“ (Рим. 6, 3-6). „Тъй и вие считайте себе си мъртви за греха, обаче живи за Бога в Иисуса Христа Нашия Господ“ (Рим. 6, 11).

Нека празникът на Кръщението Христово бъде за нас повод за припомняне на нашето кръщение и на нашите кръщелни обещания. Отричайки се от дявола и от неговите птици, умирайки за греха и за неговите проявления, разкрайвайки се за стореното пошто - само тогава ние ще можем да бъдем съпричастни със славата и радостта Христова при всеобщото наше възкресение. За да стигне до Прославата и Възкресението самият Син Боги трябва да изпита страдания и жертви, а какво остава за нас, които не сме никак безгрешни.

Имайки за залог Христос, Който победи злото, нека не унимаме, а с Негова подкрепа да се борим всеки ден всеки на своето място за възтържествуването на доброто и справедливото, докато стане един ден Бог „всичко във всички“.

Отец Петко ВЪЛОВ

обаче е непълен. Дарения са направили и Снежана Димитрова, семейство Марцеви, доц. Конови, Г. Цилев, Калин Георгиев и др. - с парични средства или труд. Събранието суми се използват за обзавеждане на храма, оформяне на градината... Специално внимание искам да обръна на ценното дарение на скулптора проф. Кирил Мескин, потомък на асеновски католици. Той извайва от бял мрамор фигуранта на Дева Мария от Фатима и на трите овчарчета, пред които се явява. Внушителният ансамбъл изразява смиреност, святост и мъдрост. Той красиво оформя олтара и умело се съчетава с общия интериор. Това е само малка част от историята на строежа на католическа черква в Плевен.

Но нека не забравяме, че храмът го правим ние - „обикновените“ енориаши, с нашето присъствие в него, с нашата вяра и привързаност. Нека никога не оставяме да угасне светлината на малката свещица от неговия олтар, никога да не „тревяса“ пътеката към него и не загълхнат песните в него. И най-важното - да съумеем не само да съхраним вярата в себе си, а и да я предадем жива на следващото поколение и никога да не забравяме житейската мъдрост: човек без всичко друго може, но не и без вяра. Да ни е честит новият храм днес и завинаги.

Магдалена МУШАТОВА

15 януари

Преподобен Йоан Колибар

През царуването на Лъв Велики (457-474 г.) в Цариград живял богатият сановник Евтропий, който имал трима синове. Най-малкият Йоан останал при родителите си, които особено го обичали, защото бил ангелски крътък. От всичко най-много обичал да чете Словото Божие и да посещава богослужението.

Един ден в училището, където се учел Йоан, се отбил монах от манастира на незаспиващите братя в малоазийската област Витиния, който се наричал така, понеже непрекъснато - денем и нощем - в него монасите поредно извършвали богослужение. Чистият и възторжен младеж така възлюбил ангелското житие на незаспиващите братя, че изтръгнал обещание от този монах да дойде и да го отведе със себе си, след като се завърне от поклонението си в Палестина.

Блаженият Йоан помолил родителите си и те с радост поръчали да му пригответят едно Евангелие, богато украсено със злато и скъпоценни камъни. Монахът устоял на думата си и отвел възрадвания юноша, който взел от бащиния си дом само подареното му евангелие. Йоан успешно преминал през всички строги изпитания на послушничеството и бил подстриган за монах. Той изпълнявал неуморно и безропотно най-тежките работи, молел се непрекъснато и пазел такъв строг пост, че самият игумен бил принуден да сдържа прекомерните му лишения. Цели шест години преминали в същото неизменно усърдие и младият Йоан надминал всички със своята монашеска ревност. Неговият подвиг ставал обаче все по-труден от мисълта за изоставените от него родители. Споменът за тях започнал да изпъльва сърцето му с растяща и все по-дълбока скръб. Мислил е за тях започнали да смущават дори неговите молитви. Лукавият дух се възползвал от това разсейване и коварно започнал да му припомня богоизвестното и блясъка на бащиния дом и всичко, от което той се бил отрекъл. Чрез усилен труд и горещи моления Йоан успявал да прогонва тези изкушения, но напрежението от тази изнурителна вътрешна борба подкосило неговите силни. Богомъдрият игумен взел присърце тревогите на своя любимец и се отнесъл с голямо съчувствие към мъчителните бури в неговото чисто сърце. Помолил се и взел неочекано решение: пуснал го да се завърне при своите родители, като му заповядал да се пази от дяволските мрежи и да води непорочен живот. С дълбоко съкрушение младият монах приел съветите и благословението на своя игумен и тръгнал за Цариград.

Той добре съзнавал, че отива на много тежък подвиг и много се молел да успее и в

бащиния си дом да води същия строг и въздържан живот както в напуснатия манастир. По пътя Йоан срещнал просяк, сменил дрехите си с неговите и облечен в дрипи, наблизил бащиния си дворец. Той паднал на земята и благодарил на Бог със сълзи. Когато се стъмнило, останал да нощува пред заключените порти на своя дом. На другата сутрин управителят на бащината му къща открил дрипавия странник, но не го познал. Той се съжалил над безобидния нещастник и го оставил на мира. След малко се задали родителите на Йоан, които отивали към царския палат, и отминали своя син, без да го познаят. Едва удържал вълнението си бедният Йоан при вида на обичните си родители. Когато те се отдалечили, той дълго плакал и се молел на колене, но след това се решил на необикновена жертва. Останал да живее в крайно смирение и доброволна нищета пред вратата на богатия родителски дом. Често минавал благочестивият Евтропий покрай просяка и неведенък си казвал: „Колко търпелив е този бедняк! Той понася и пек, и студ, без да се оплаква. Наистина на такива е Царството небесно! Ех, кой знае дали и милият ми син не живее някъде в същата нищета!“ И състрадателно започнал да се грижи за безвестния просяк, като му давал щедра милостина и му изпращал храна от собствената си трапеза. Но Йоан раздавал всичко на другите просяци, а се хранел само с хляб. Господарката на дома обаче се гнусяла от дрипавия и нечист просяк. Дори заповядала да го прогонят от нейния праг. Домакинът се съжалил и му направил малка колибка, която да скрива от очите й клетника.

Три години преживял Йоан в тази колиба. Пред очите му всеки ден блестял богатият разкош на бащиния дом, а самият той прекарвал дните си в крайна нищета, строго въздържание и непрестанна молитва. Дори и слугите от къщата се ползвали с уважението на другите, а той страдал от лишения, мраз и знай, като не липсвало презрението и дори осърблението на минаващите.

Като изминали трите години, Йоан получил наслънче откровение, че след три дни Бог ще го приbere при Себе Си. На другия ден Йоан намерил иконома и настойчиво му поръчал да помоли господарката си да дойде при него, защото имал да й съобщи нещо.

- Какво има да ми казва този просяк? - отвърнала горделивата господарка. - Та аз не мога да го гледам!

- Иди жено! - казал Йевтропий. - Не се гнуши от бедняци те; тях Бог е изbral!

Въпреки внушението на добрия си мъж тя не отишla при просяка. Йоан поръчал да й съобщат:

- След три дни ще умра! Ако не дойдеш при мен, много ще съжаляваш след това.

Много искал блаженият Йоан да се прости с родителите си и особено със своята май-

Младежите с епископ Христо Пройков

На път с вяра и багаж...

(За още информация
виж миналия брой)

JMJ 2011
MADRID

от България не успяха да я видят, но с вяра се помолиха на мястото, където се съхранява. Престоят в Италия не приключи дотук. След пътуване от единия до другия край на апенинската страна българската група си постпочина в едно селце до град Триест - Ронки деи легионари. Там енориаши бяха сготвили прекрасна вечеря за гостите от балканската страна. След сутрешната литургия групата се отправи към България, а след пристигането в София всеки тръгна за своята енория - един останаха в столицата, дру-

Групата В Торино

зирано спане в спортен комплекс, който се ръководи от отците салезиани, към чиято общност принадлежи и отец Мартин, който служи в Стара Загора. През деня той заведе младежите до къщата - майка на общността, където се запознава с живота и делото на свети Иван Боско, основател на конгрегацията, както и в неговия дом, в който се пазят лични вещи на Дон Боско - както е познат още сред вярващите свещеници от Торино. В катедралата на четвъртия по големина град в Италия се пази „Sacra Sindone“ - плащаницата, в която казват, че е било завито тялото на Исус Христос, когато са Го свалили от кръста, и върху това покривало се е отпечатало Неговото тяло. Тъй като плащаницата се показва само в определено време, поклонниците

ги поеха към град Раковски, Белозем, Житница, Пловдив, Стара Загора, Варна, Шумен.

Въщност поклонничеството започна по същия начин, само че 12 дни по-рано. Тогава почти никой не се познаваше с другия, но само за няколко часа, след песни, молитви и забавления в автобуса, всеки стана приятел с другия. Първото общо преглавяне на тези приятели освен в автобуса беше и в първия град, в който отседнаха - Кастеллоне деле Стивиери, в Средна Италия. Там ги посрещна топъл неделен ден в навечерието на 15 август, когато се чества Успение Богородично. Оказа се, че тамошната енорийска общност чества своя празник (т. нар. събор - б. а.). Затова след вечерната литургия, отслужена

„Да“ за неговия живот

Винаги съм мечтала за този хубав ден, когато ще стана майка. Живот без дете ми се струваше невъзможен. Но първият ми син дойде на свeta по неочекван начин. Това беше невероятно и ужасно преживяване. Заченах в една есенна вечер от мъж, който нямаше уважение към жената. Бях на 19 години и имах все още слаби познания за живота. Два месеца по-късно стана ясно - в мен растеше дете.

Разбрах какво беше отчаяние - то ограбваше мислите ми. Или искаш да се хвърлиш в близката река, или мислиш за аборт. Преживявах това състояние и мислех, че жените са осъдени и че друг изход няма.

Една вечер бързо ме споходиха мисли за смърт, защото знаех, че детето е на път. Най-напред бях убедена, че ще направя аборт, за да изляза от това нежелано поло-

жение. Това ми се струваше съвсем реално, но през деня решението ми ставаше никак несигурно, измъчващо ме. Вече не знаех какво да правя и мислех да се обърна към един свещеник, на когото имах доверие, за да разговоря за ситуацията. Закриляна от молитвата, аз казах „да“ на детето си - след седмица на безсъние, сълзи, молитви и дискусии. При това ми бе съвсем ясно, че същевременно казвам малко „не“ на личния си живот.

Знаех, че като приемам това непознато дете, жертвам моето следване, семейството си и ме очаква неизвестно бъдеще. Страхувах се от всичко - от самотата и страданието, от натоварването с един нежелан ангажимент на приятеля ми, когото обичах, а и той ме обичаше.

Винаги кръстът е труден за носене, трудно е да се приеме вътрешната смърт, обаче

този кръст показва възкресението. Постепенно разбрах, че е все едно дали това е плод на нещастие или на истинска любов - всяко дете винаги е един „Емануел“ - „Бог с нас“, един подтик да разберем по-добре тайната на Божието дете, родено преди 2000 години - тайна, която ни учудва.

Днес съм щастлива с това „паднало от небето“ дете, което ми дари живота. Неговото зачеване и растеж ме оформи, даде ми сила да пре-възмогна самотата, да приема малките неща в живота, да се доверя в него и в Бог.

Синът ми ме научи, че животът е по-силен от страхът, че всеки е неповторим, че верността в това, в което се вярва, носи мир въпреки трудностите, че животът е един чудесен дар от Бог. Сега вече знам, че когато Бог допуска страдание, дава сили за това то да се понесе, че изпъльва с това ежедневието ни и ни

подтиква да осмислим страданието си в светлината на възкресението. Искам да свидетелствам, че една жена с дете може да бъде обичана заради самата нея. Моят приятел не ме напусна въпреки настояванията на семейството и приятелите му, въпреки страховете си за бъдещето. Той стана баща за моето дете като за свое собствено.

И когато любовта преодоля всичко, ние се оженихме. Днес сме малко, изпълнено с доверие щастливо семейство, в което нашият най-голям син се интегрира добре. Ние осъзнаваме цялото щастие, цялото богатство, което не бихме могли да узнаем, ако преди 11 години не бяхме приели това дете и ако по този двусмислен начин животът не ни бе открил щастиято.

Катерина

Превод Майя РАЙКОВА,
по сп. „Er lebt - 50 Fragen über
das Leben und die Liebe“

Камерън: Ние сме християни и това не трябва да ни плаши

Британският министър-председател Дейвид Камерън заяви, че Великобритания е християнска страна и не трябва да се бои да защитава и уважава християнските ценности. Премиерът на Обединеното кралство със съжаление констатира, че все по-често изразът „живейте и дайте възможност и на другите да живеят“ се заменя с „прави това, което ти харесва“. „Точно тази пасивна търпимост към аморалното поведение бе основната причина

за безредиците в много градове в страната през август 2011 г.,“ каза още политикът. Той отбелая, че въпросната „пасивна търпимост“ е оказала силно влияние върху дейността на различни исламистки терористични групи. „Ние сме християнска страна и не трябва да се страхуваме от това“, добави британският първи министър.

Както е известно, Дейвид Камерън и семейството му са практикуващи католици.

По www.catholic-news.bg

Митрополит Иларион - доктор хонорис кауза в Словакия

Без Христос Европа няма бъдеще

Християнският отговор на „тоталитарния релативизъм“ зависи от усилията на Църквите „да защитават своето право да останат християнски във всички сфери на социалния живот, да разграничават доброто от злото, добродетелта от порока, както и да възпитават поколенията във вярата и християнската традиция“. Ако отхвърля Христос, „Европа няма бъдеще“, защото всяка цивилизация, лишена от сигурна морална основа, „върви по пътя на разрушата“. Това посочи в края на словото си в университета на Прешов (Словакия) Волоколамският митрополит

Иларион, ръководител на отдела по външноцърковни връзки на Московската патриаршия, който бе удостоен с титлата доктор Honoris Causa по богословие.

„Християните, които са ма-жоритарна религиозна група - посочи митрополитът, - все по-често са жертва на нетolerантност и дискриминация в Европа.“ Този феномен, подчертава той, „е резултат от съпротивата към традиционните духовни и морални принципи на християнството от страна на поддръжниците на секуларната идеология“. В словото си митрополит Иларион ци-

тира папа Бенедикт XVI и „неговото беспокойство пред нарастващата маргинация на религията, по-специално на християнството в Европа“. Волята на теоретиците и на практикуващите „тоталитарния релативизъм“, посочи митрополитът, е да поставят религията извън публичната сфера и да я ограничат само до частната. „Това - подчертава представителят на Московската патриаршия - е акт на дискриминация към вярващите, които са изключени от политическите и обществените процеси и лишиени от правото да се изказват по актуални теми,

следвайки своите духовни и морални убеждения.“

Волоколамският митрополит завърши словото си, цитирайки още веднъж папата, който в своята енциклика „Caritas in Veritate“ изразява необходимостта от „граждански статут“ за християнската религия, която заедно с другите религии може да даде своя принос за бъдещето, тъй като „развитието е положително само ако Бог намери място и в обществената сфера, по-специално в културната, социалната, икономическата и политическата дейност“.

Преподобен Йоан Колибар

От стр. 8

ка. С последната среща той искал да развлече майчиното сърце и да се събуди в него милосърдие и състрадание. Най-сетне тя излязла от къщата и заповядала да донесат при нея просяка, защото той вече не можел да ходи. Йоан покрил лицето си с кърпа, за да прикрие вълнението си, и казал на майка си:

- Госпоjo, скоро ще свършат грижите ви за мене... Господ е рекъл: „Доколкото сте сторили това на един от тия Мои най-малки братя, на мене сте го сторили“ (Мат. 25, 40). Той да ви въздаде! А аз, макар беден и сиромах, искам да ви оставя един дар. Но преди всичко, моля те, госпоjo, да заповядаш да ме погребат в колибата, в която живях, и в тия вехти дрехи, защото не съм достоен за друго място и за по-хубаво облекло.

Той поднесъл своето Евангелие и казал:

- А туй да бъде на теб и на мъжа ти за утеша и ръководство към вечен живот!

Трепната гордата жена пред такъв изненадващ пода-

телно заоглеждала златосияната книга. Тя се затекла към мъжа си с възклицини:

- Колко много прилича на Евангелието, което дадохме на нашия син!

- Та това е същото Евангелие! - извикал Евтропий. - Да запитаме просяка как е попадало то у него и дали знае нещо за нашия син!

- В името на Бога, какви ни откъде си взел това Евангелие... Къде е нашият син?

- Аз съм вашият син Йоан! - извикал разплакан блаженият, който повече не можел да сдържи чувствата си. - На мене бяхте дали това Евангелие. Виновен съм аз за вашата скръб, но даденото ми от вас Евангелие ме научи да обичам Бог повече от всичко и да нося със търпение Неговото име.

Погребали го на мястото на неговата бедна колибка. Родителите му издигнали над неговата гробница черква и странноприемница, в която приемали и обслужвали в негова памет бедни, болни и страници. Те употребили за богоугодни дела цялото си състояние и завещали да бъдат погребани до своя син.

По „Жития на светци“

На път с вяра и багаж...

От стр. 8

от отец Йоан-Милен, домакините поканиха и младежите за участие във веселбата. Може би по това си и пролича как ще преминат дните на 50-те младежи преди, по време и след Световната младежка среща в Мадрид. А пътят им дотам премина волята на теоретиците и на практикуващите „тоталитарния релативизъм“, посочи митрополитът, е да поставят религията извън публичната сфера и да я ограничат само до частната. „Това - подчертава представителят на Московската патриаршия - е акт на дискриминация към вярващите, които са изключени от политическите и обществените процеси и лишиени от правото да се изказват по актуални теми,

следвайки своите духовни и морални убеждения.“

Монсерат съществува от 880 г., когато е основана. Около религиозния комплекс е осеяно с малки параклиси и отшелнически пещери. И до днес в тях живеят около 80 монаси. Безспорно най-голямата светиня отвъд стените на манастира „Санта Мария де Монсерат“ е малката дървена статуя на Черната Богородица, наричана от местните Ла Моренета. Скулптурата датира от XII век, а от 1881 г. се смята за покровителка на цялата каталунска област. В наши дни манастирът е бенедиктински; в него се пази извънредно ценна колекция от художествени произведения, има и богата библиотека.

Наред с черквите българска група се радваше в испанската столица и на създанията на Бог, събрани в зоопарка. Началото на зоологическата градина е поставено от Карлос III през 1770 г. с цел да се показват животни, докарани от двете Америки. Съвременният зоопарк е построен през 1972 г. Пет години по-късно се открива и делфинариум. С размери 36 метра дължина, 10 метра ширина и дълбочина от 5 метра огромният басейн има вместимост от над 2 милиона литра вода. Делфините, които изнасят представленията, са от вида афала.

През 1995 г. се построява и аквариум на площ от 3000 квад-

ратни метра. Съоръжението се намира в югоизточната част на зоопарка и разполага с представители от над 200 различни вида, сред които и много видове акули. От септември 2007 г. в парка живеят и две големи панди, подарени от китайското правителство. Днес зоопаркът се простира на площ от 20 хектара и разполага с повече от 6000 животни от 500 вида. Цените на изкуството пък разгледаха картините, подредени в музея „Прадо“. С над 1300 картини в своите експозиции това е един от най-големите и значими музеи на изобразителното изкуство в света. Скулптура е представена с над 700 експоната, главно древноримски и ренесансови произведения.

Любителите на футбола пък отделиха време да посетят и стадионите на двата най-големи отбора в Мадрид - Реал и Атлетико - съответно „Сантяго Бернабеу“ и „Висенте Калдерон“. Първият може да събере 80 354 зрители, а във втория има 54 851 места за публика. След всичко, което видях, българските поклонници още един път осъзнаха, че всичко това дължат на Бог и затова непрестанно му благодарят за получените благодати по време на Световната младежка среща през 2011 г.

Иван КЪРЧЕВ

9
ИСТИНА
VERITAS
Брой 1 (1458)
януари 2012 г.

Кой е моят ближен?

Не можем да отделим Божията и човешката общич. Втората заповед не може да има без първата. Може да се каже, че Иисус обединява две заповеди в една. Човек е създаден така, че да не може да съществува без другите. Човек получава живот от друг човек. Човек трябва да разбере, че има нужда от другите и че другите имат нужда от него.

И ние имаме нужда от другите. Папа Йоан-Павел II показва колко са важни хубавите отношения между свещениците и колко голямо влияние върху духовния растеж на епархиите има свещеническата общност. Хубавите или лошите връзки между свещениците имат голямо влияние върху вярващите и могат да станат една благодат или една съблазн.

През годините на комунизма за мен беше трудно да разбера, когато чуха, че преди комунизма е имало различни ревности между ордените и свещениците. Днес например виждам в Чехия, че това се връща и много се радвам, че го няма в нашата екзархия. Че не се възприемам като конкуренция, че се опитваме да работим заедно, да си помагаме. Една голяма радост за мен е екипът за призванията.

Искам да се върна отново към Жан-Мари Виане. Голяма благодат за него били първите години, когато служил заедно със свещеника Бале. Те заедно посвещавали болните, били заедно през свободното време, заедно молили часослов. Този свещеник виждал как намаляват хората пред неговата изповедалня и как предпочитат да се изповядват при Жан-Мари Виане. И си казал думите на Йоан Кръстител: „Той трябва да расте, пък аз да се смалявам.“ Кой от нас е готов така да отговори, без да чувства завист, и да се радва искрено от успеха на другите?

Когато Жан-Мари започнал да става известен като проповедник и изповедник, се намерили и свещеници, които започнали да му завиждат и да не го общат, защото го виждали като конкуренция. Завиждали, че хората не се изповядват при тях, а отиват да се изповядват при Жан-Мари Виане и искали да се оплачат на владиката за това нещо.

Също свещеникът Раунд, който живял доста време с

Жан-Мари в Арс, правил много неща срещу него. Завиждал на популярността му, показвал често на хората, че е по-умен и си мислел, че ако Жан-Мари бъде преместен, хората ще продължат да посещават Арс и той ще стане известен и после ще получи още по-хубаво свещеническо място. Много се зарадвал, когато разбра, че Виане сам иска да напусне Арс и да се оттегли при брат си. Каква била обаче изненадата му, когато хората започнали да търсят Жан-Мари при брат му и нямали голямо желание да се изповядват при него.

Един монах, който живял в Арс, не издържал да гледа лошото отношение на свещеника към Жан-Мари Виане и решил да напише писмо до владиката и да помоли този свещеник да бъде преместен. Подготвил писмото. Жан-Мари не бил много съгласен с това и го помолил да не забрави да напише в писмото, че този свещеник е набожен, интели-

и сестри. И ние не сме си избрали владика, свещеници в епархиите. Родителите не избират своите деца. Никой не си избира учителите в училището, нито свещениците в своята енория. Така е и със съпруга и съпругата. И те чакат на пътеката, където човек минава.

Кой е моят ближен? Можем да си припомним притчата, в която се говори за милосърдния самарянин - Лука 10, 29-37. Ближен на този самарянин станал човекът, когото самарянинът не си бил изbral, който му бил даден като задача. Този наранен евреин станал за него тежък дар.

Иисус иска да ни каже с тази притча, че наш ближен е всеки човек, който има нужда от нашата помощ.

Жан-Мари Виане е за нас един голям пример за любов към хората. Той не мислел за себе си и бил много чувствителен към нуждите на другите. Например, когато получил нови панталони от свещеника

Благодарствено писмо

През 2005 г. при нас в Габрово като енорийски свещеник дойде отец Георги, салезианин. Той е от Чехия и живее в манастира в Казанлък. От 2008 г. до края на 2011 г. в нашата енория „Блажени Евгений Босилков“ енорийски свещеник бе отец Петър Цвъркал. За този период от шест години отец Георги и отец Петър ремонтираха стаята на къщата и черквата, като сложиха нов таван, под, нови прозорци, врати и полилеи. Ремонтираха и стаичката за разговори след литургията. Всичко това стана с техния труд, а имаше и помощ от други свещеници от манастира в Казанлък. През цялото това време в енорията идваха и младежи доброволци от Чехия, които работеха с тях. Това бяха Павел, Франтишек, Лукаш, Томаш. През лятото работеха цяла семица, а в неделя - в сълнце и пек, в мъгла и лед, болни или здрави - те бяха между нас.

Често идваха на гости и свещеници от Чехия, Полша, родителите на младежите доброволци. Ние ги посрещахме с радост и не се чувствахме сами. Бяхме винаги посетени от мили и добри хора.

Но всяко начало има край. Нашият енорийски свещеник трябва да напусне и да замине за Чехия. Съжаляваме, че се разделяме със свещениците от манастира в Казанлък - отец Георги, отец Петър Цвъркал, отец Петър Немец, отец Яромир и отец Мартин, а така също и с доброволците.

Енориашите от енория „Блажени Евгений Босилков“ - Габрово, им казваме едно голямо „Благодарим“, като им желаваме здраве и да бъдат винаги така всеотдайни и закрилини от Бог.

От 1 януари 2012 г. в енорията ще имаме нов енорист - отец Страхил Каваленов, когото приветстваме с „Добре дошъл при нас в Габрово“.

Честито Рождество Христово!
Весела Коледа!
Честита новата 2012 година!
Бог да ви благослови всички!

Катя ДАНКОВА

Възлюби ближния си

„Втора, подобна ней, е: „възлюби ближния си като себе си“. Друга заповед, по-голяма от тия, няма.“ (Мк 12, 31)

гентен и заслужава по-хубава енория. Монахът подготвил писмото точно на Виане да му го покаже. Той го взел, прочел го и го унищожил с думите: „Извинявам се, Спасителят по това време е приел кръста си... Защо аз, Неговият свещеник, да се откажа от своя?“ След като свещеникът бил назначен за енорист в друга енория, Жан-Мари му изпратил писмо, в което му благодарял за всичко, което преживели заедно, и го уверил, че продължава да го носи в своето сърце. И това повлияло свещеникът да се промени и да осъзнае своето лошо поведение към него.

Втората заповед означава още, че човек трябва, от една страна, да има доверие на другите хора и от друга, да живее така, че да могат и другите да му имат доверие.

Да се спрем за малко на думичката „ближния“. Какво означава тази дума? Ближен е човек, който приемам като дар от Бог. Никой от нас не си избрал родителите, своите братя

Бале, при първата среща с един просърк ги разменил с не-говите.

Много хора си казвали: „Колко трябва да е добър Бог, ако нашият енорийски свещеник е толкова добър към нас.“ Можем да си зададем въпроса: Какво казват хората за нас? „Надявам се, че Бог е по-добър от свещеника, защото той е един ужас...“

Обичта на Виане към хората била преди всичко свързана със спасение на душите им. Колко пъти плакал заради тях, че не искат да се обрънат. Колко пъти се бичувал, за да измоли от Бог милостта на обръщането им.

Под думите „твойт ближен“ трябва да виждаме нашите близки - нашия баща, нашата майка, брат ни или сестра ни. Връзките, които имаме или сме имали с тях, не могат да бъдат заменени с никакви други. Не можем да заменим ролята на баща си и майка си. Липсата на един от родители може да причини на човека дълбока рана за цял живот. Например ако мъж напусне жена си, тази рана не може да

се излекува с друг брак. Семейните връзки са много важни. Те имат голямо влияние върху човешкия живот.

Често нараняваме другите, защото те не ни обучат, както ние искаеме. За това трябва да развиваме у себе си смирение и трябва да се научим да се радваме и да сме благодарни и за малките прояви на обичта им. Също и ние трябва да сме винаги готови да даваме своята обич на другите, дори и да бъде малка.

Можем да си зададем и въпроса дали не се отказваме от малките прояви на обич, която ни дават другите, и дали не искаеме от тях нещо, което в момента не са готови да дадат. Също да не забравяме, че и ние можем да даваме само от това, което имаме. Ако някой не обича своя живот и своято звание, не може да обича другите.

**Втората заповед
е последствие от първата**

Втората заповед е последствие от първата. Това, че е втора, не означава, че не е толкова важна. Не можем да отнемем Божията любов от човеш-

ката. Обичта към Бог е извор на обич към хората и обратно; човешката обич ни помага да обичаме истински Бог. Ако някой, който има зрение, не обича своя ближен, как може да обича Бог, който за нас е невидим? „Който каже: любя Бога, а мрази брата си, лъжец е; защото, който не люби брата си, когото е видял, как може да люби Бога, когото не е видял?“ (І послание на Йоан 4, 20).

Първата любов, която чувстваме, е човешката. Първо изпитваме обич към своите родители, близки, приятели. След това започваме да чувстваме и Божията любов.

Ако искаеме нашите думи да имат влияние върху другите, трябва винаги да са подкрепени с дела на обич. Ние не можем да искаеме да направим големи неща, без да влагаме истинска обич. „Да говоря всички езици човешки и дори ангелски, щом любов нямам, ще бъда мед, що звънти, или кимвал, що звека. Да имам пророчески дар и да знам всички тайни, да имам пълно знание за всички неща и такава силна вяра, че да мога и планини да преместям - щом любов нямам, нищо не съм. И да раздам всички си имот, да предам и тялото си на изгаряне - щом любов нямам, нищо ме не ползува“ (І Кор. 13, 1-3).

Отец Петър ЦВЪРКАЛ
(Следва)

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 1 (1458)
януари 2012 г.

Кампания на „Каритас“

Изплатете SMS с текст DMS CARITAS на номер 17 777 за всички мобилни оператори и ще дадете подкрепа на самотен и болен възрастен човек, като дарите 1.20 лв. с ДДС.

Повече за кампанията ни можете да прочетете на www.caritas-bg.org

Радио Ватикана
Гласът на Папата и Църквата в диалог със света

СЪДЪРЖАНИЕ

Ежедневно програмата предлага информация, условно разделена на четири части:

- дейността на Светия престол и по-важните новини от ватиканските институции
- животът на Църквата по света
- особено значима актуална тема
- духовно формиране чрез катехистични размишления, записки на светци и свидетели на християнската вяра, молитви.

ЦЕЛИ

Българската програма се предава всеки ден с намерението да допринесе за единението на Универсалната църква и заедно с това се стреми да стимулира обновителни процес в българското общество след дългите години на тоталитарен режим. Особено внимание се отделя на диалога с другите Църкви и култури, както и на български политически, обществени и

религиозни представители, преминаващи през Рим. В това число и на икуменическите отношения в контекста на Източната традиция с поглед към европейската интеграция.

Освен актуалната информация за живота на Католическата църква и дейността на папата се стремим да достигнем и ония слушатели, които не са католици, но наричаме хора с добра воля. Като цяло нашата информация се стреми да надхвърли църковните и религиозните рамки с желанието да даде по-хуманен и по-християнски прочит на съвременния свят. Защото мирият, справедливостта, социалната хармония и реализацията на човека са ценности, които са част от хуманизма и мисията на Църквата.

ЗА ДА НИ СЛУШАТЕ

Програмата е с времетраене 19 минути и се излъчва два пъти дневно:

- в 21.20 ч. и повторение на предаването в 6.40 ч. българско време
- на средни вълни (MW) 1611 kHz;
- на къси вълни (SW) 6185 и 7365 kHz

Де е Петър?

В 1811 г. император Наполеон, намирайки се на върха на славата си, събрали в Париж стотина епископи, които да открият национален църковен събор. Епископите се събрали и съборът можел вече да бъде открит. През това време папа Пий VII лежал в затвора по заповед на Наполеон и не знаел нищо за събора, свикан от императора. На първото заседание един по-решителен епископ станал и след като се огледал, попитал: „Де е Петър?“, т.е. къде е папата. След тази смела постъпка епископите дошли до заключението, че не могат да предприемат нищо без знанието и разрешението на Светия отец.

Волята на Наполеон не била изпълнена заради кратки думи „Де е папата?“, защо-

то без него епископите не могат да представляват поучаващата власт на Църквата.

Синко, с какво ще я замениш?

Жан Бовио - атеист, професор по философия в Неапол, една вечер, прибирали се външи, заварил възрастната си майка да моли броеницата, седнала пред иконата на Дева Мария. Професорът дръпнал броеницата от ръцете на майка си и казал грубо:

- Стига вече с тия суеверия!

Майка му навела глава и се разплакала, но не казала нищо. На другия ден попитала сина си:

- Синко, ти снощи взе броеницата от ръцете ми и я захвърли. А сега с какво ще я замениш? Какво ще ми дадеш, кое то да замести броеницата ми?

Професорът се смутил и не отговорил веднага. След мал-

ко казал:

- Мамо, прости ми. Имаш право! Аз се старая с всички сили да унищожавам религията, но не знам с какво да я заменя. Продължавай да се молиш!

Християнска майчина любов

Майката на свети Лудвик, чийто празник се чества на 25 август, повтаряла често на сина си, докато бил малък: „Синко, аз те обичам както една майка може да обича чедото си и съм готова хиляди пъти да се жертвам за теб. Но предпочитам да те видя мъртъв пред нозете си, отколкото да те видя, че грешиш!“

Тази добра християнска майка е разбирала много добре великаната истини, че грехът е най-голямото зло за человека.

**Из „Назидателни примери“
на отец Павел ИТОВ,
францисканец**

Да възпитаваме младите в дух на справедливост и мир

От стр. 5

тава за последно мерило личното „аз“ с всичките му капризи, е сериозна пречка пред възпитателната работа. „Аз“-ът - привидно свободен, се превръща за всеки в затвор, защото ни разделя едни от други, като всеки е затворен в собственото си „Аз“.

За да упражнява своята свобода, човек трябва да преодолее релативизма и да познае истината за себе си и за доброто и злото. В най-съкровено то място на съзнанието човек открива един закон, който той не си е измислил, но на който трябва да се подчини и който го призовава да обича, да прави добро и да бяга от злото, да поема отговорността за доброто, което е направил, и за злото, което е извършил. Така че упражняването на свободата е тясно обвързано с природния морален закон, който има универсален характер, изразява достойнството на всеки човек, поставя основите на неговите фундаментални права и задължения и - следователно в крайна сметка - на справедливото и мирно съвместно съществуване между хората.

Правилното използване на свободата е средоточието на справедливостта и мира, които изискват уважение към самия себе си и към другия, независимо че се различава по своя начин на живот.

Възпитаване в дух на справедливост

В нашия свят, където ценността на човека, на неговото достойнство и на неговите права е сериозно застрашена от тенденцията да се прилагат критериите за целесъобразност, за облага и за имотно състояние, е важно да не се отдава понятието справедливост от неговите транцендентни корени. Някои течения в съвременната култура отнема тези транцендентни корени, като го отделиха от милосърдието и солидарността. „Градът на чове-

телство да се върви по пътя на справедливостта и мира можем да кажем като псалмиста „Подигдам очи към планините, отдено ще ми помощ дойде“ (Пс. 121/120, 1).

Искам категорично да кажа на всички, особено на младежите - не идеологите са тези, които спасяват света, а един поглед към живия Бог, Който е нашият Създател, гарант на нашата свобода, гарант на действително доброто и истинското... Поглед към Бог, Който е мерило за това, което е справедливо, и същевременно е Вечната любов.

Скъпи младежи, дайте си сметка, че сте също така пример и стимул за възрастните. И колкото повече усилия влагате, за да преодолеете неправдите и корупцията, колкото повече желаете и се стараете да построите едно по-добро бъдеще, толкова вашият пример е по-ценен. Осъзнайте своите качества и никога не се затваряйте в себе си, а умейте да работите за едно по-светло за всички бъдеще. Вие не сте сами. Църквата ви се доверява, върви с вас, окуряжава ви и иска да ви даде онова, което е най-ценено: възможността да подигнете очи към Бог, да срещнете Христос - Онзи, Който е справедливо и мир.

Към всички вас, жени и мъже, загрижени за делото на мира - мирът не е благо, което вече е достигнато, а цел, към което всички трябва да се стремим. Да погледнем с повече надежда към бъдещето, да се окуряжаваме взаимно по своя път, да работим усилено, за да пригадем на нашия свят един по-хуманен и братски вид и да се обединим в отговорността към младите днешни и утрешни поколения, особено що се отнася до възпитанието им да бъдат миролюбиви и деятели на мира. Съзнавайки всичко това, ви призовавам - нека обединим нашите духовни, морални и материални сили, за да възпитаме младите в дух на справедливост и мир.

Из посланието за Световния ден на мира - 1 януари 2012 г.

Да се подигнат очите към Бог

Пред трудното предизвика-

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава втора Тайнствата на изцелението Член 4 Тайнството на Покаянието и Помирението

1435 Обръщането се извършва в ежедневния живот с жестове на помирение, грижа за бедните, упражняване и защита на справедливостта и на правото (Вж. Ап. 5, 24; Ис. 1, 17), чрез признаване на грешките пред братята, братската поправка, преосмисляне на живота, изпитване на съвестта, духовно ръководство, приемане на страданията, твърдост в гоненията заради правдата. Да носиш своя Кръст всеки ден и да следваш Иисус - това е най-сигурният път към покаянието (Вж. Лк. 19, 23).

1436 Евхаристия и Покаяние. Обръщането и ежедневното покаяние намират своя извор и храна в Евхаристията, защото в нея присъства жертвата на Христос, която ни помира с Бог; чрез нея се хранят и подкрепят тези, които живеят живота на Христос; „Тя е противотровата, която ни освобождава от всекидневните ни грешки и ни предпазва от смъртни грехове“ (Вж. CONCILIO TRIDENTINUM, Sess. 13a, Decretum de ss. Eucharistia, c. 2: DS 1638).

1437 Четенето на Светото писание, молитвата на Литургията на часовете и на „Отче наш“, всеки искрен акт на богочитане и благочестие съживяват в нас духа на обръщане и покаяние и спомагат за оправдаване на греховете.

1438 Периодите и дните на покаяние в течение на литургичната година (през постите, всеки петък като възпоменание за смъртта на Господ) са подходящо време за покаяние в Църквата (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 109-110: AAS 56 (1964) 127; CIC canones 1249-1253; CCEO canones 880-883). Тези времена са подходящи специално за духовните упражнения, литургите на покаяние, поклонничества в знак на покаяние, доброволни лишения, както и пости и милостиня, братска подялба на това, което имаш, с другите (мисионерски дела и дела на милосърдие).

1439 Движението на обръщане и покаяние е чудесно описано от Иисус в притчата, наречена „Притча за блудния син“, чийто център е „милостивият баща“ (Вж. Лук. 15, 11-24). Омаята, примамливостта на една лъжлива свобода, напускането на бащината къща; безкрайната мизерия, в която синът изпада след като прахосва своето богатство; безкрайното унижение на бъде принуден да пасе свинете и още по-лошо - да се храни с жъльди, с които хранят прасетата; разсъжденията върху загубените блага; разкаянието и решението да се признае за виновен пред своя баща; пътят на завръщане; великодушният прием на бащата; радостта на бащата: всичко това са черти, присъщи на обръщането. Хубавата дреха, пръстенът и празничното угощение са символите на този нов живот, чист, достоен, пълен с радост, какъвто е животът на човек, който се е завърнал към Бог и в лоното на своето семейство, което е Църквата. Само сърцето на Христос, Който познава дълбините на любовта на Своя Отец, може да ни разкрие дълбочината на Неговото милосърдие по толкова пълен с простота и красота начин.

VI. Тайнството на Покаянието и Помирението

1440 Грехът е преди всичко обида на Бога, скъсане на вързата с Него. В същото време той нанася вреда и на общуването с Църквата. Ето защо обръщането допринася в едно и също време за прошката от Бога и за помирение с Църквата, което изразява и осъществява литургически тайнството на Покаянието и на Помирението (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 11: AAS 57 (1965) 15).

Само Бог проща греха

1441 Само Бог проща греха (Вж. Мк. 2, 7). Тъй като Иисус е Син Божи, Той казва за Себе си: „Син Човечески има власт на земята да проща греховете“ (Мк. 2, 10) и Сам упражнява тази божествена власт: „Прошават ти се греховете!“ (Мк. 2, 5; 35) (Вж. Лк. 7, 48). Нещо повече: по силата на божественото си пълномощие Той дава тази власт на хората (Вж. Ин. 20, 21-23), за да я упражняват в Негово име.

1442 В своята молитва, в Своя живот и в Своята дейност Христос поискава цялата Негова Църква да бъде знак и инструмент на прошката и на помирението, които Той спечели за нас с цената на Своята Кръв. Той обаче повери упражняването на властта за оправдението на греховете на апостолската служба. На нея е поверена „службата на примирението“ (2 Кор. 5, 18). Апостолът е пратен „в името на Христа“, „това е сам Бог“, който чрез Него насырчава и моли: „Примирете се с Бога“ (2 Кор. 5, 20).

Помирението с Църквата

1443 По време на обществения Си живот Иисус не само проща греховете, но показва и последствието от тази прошква. Той отново събираше опростените грехици в общността на Божия народ, откъдето грехът ги беше отдалечил и дори изключил. Един блестящ пример за това е фактът, че Иисус допуска грехиците на Своята трапеза. Нещо повече, Той самият сяда на тяхната трапеза, жест, който изразява по един вълнуващ начин едновременно прошката на Бог (Вж. Лк. 15) и възвръщането в лоното на Божия народ (Вж. Лк. 19, 9).

1444 Като дава на апостолите част от Своята собствена власт да прощават греховете, Господ им дава също и власт да помиряват грехиците с Църквата. Това църковно измерение на тяхното задължение се изразява именно в тържествените думи на Христос към Симон-Петър: „И ще ти дам ключовете на Царството небесно и каквото свържеш на земята, ще бъде свързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата“ (Мт. 16, 19). „Това задължение да връзва и развързва, което беше дадено на Петър, беше дадено също и на апостолската колегия, обединена около своя Глава. (Мат. 18, 18; 28, 16-20) (CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 22: AAS 57 (1965) 26).

Из „Катехизис на Католическата църква“

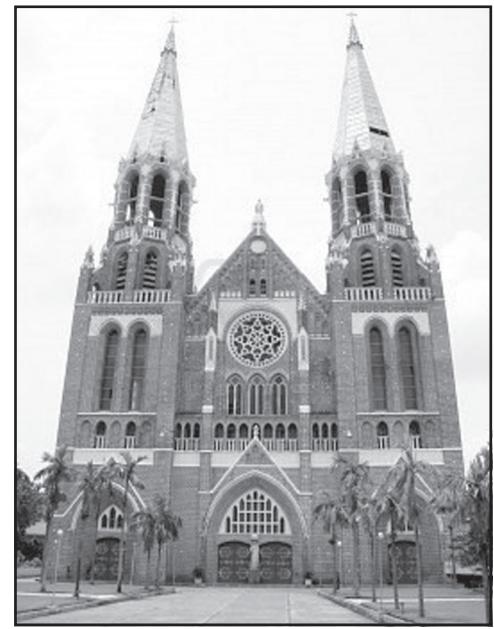
Мианмар Катедралата в Янгун чества 100 години в присъствието на папски представител и Анг Сан Су Чи

Катедралата в Янгун, най-важното култово място за християните в Мианмар (Бирма), отбелзяла своята 100-годишнина с папски благослов и послание от Светия отец, прочетено от специалния папски пратеник кардинал Ренато Мартино. На олтара с него съслужиха 100 свещеници от цялата страна и бирманските епископи, начело с монс. Чарлз Бо, архиепископ на града. Сред присъстващите бе и Анг Сан

Су Чи, лидерка на опозицията и носителка на Нобеловата награда за мир за 1991 г., както и представители на правителството, сред които член на министерството за религиозната дейност.

Литургията бе удобен случай да се припомнят универсалните принципи за религиозната свобода и важната роля на образованието като първостепенен фактор за човешкото развитие. В своето послание

папа Бенедикт XVI подчертава нуждата от „обновено свидетелстване на любовта към Евангелието и Църквата“. За да улесни разбирането на посланията, проповедта бе произнесена на английски и бирмански език, а отделни части на литургията - на местните диалекти. В края на церемонията кардинал Мартино проведе разговор с Анг Сан Су Чи и монс. Бо.

Католическата църква в Испания - едно силно присъствие

76,4 на сто от испанците изповядват католическата вяра. По данни на Епископската конференция на Католическата църква в Испания католиците в страната са 35 924 068 души. По информация на портала Zenit 10 милиона от тях редовно участват в неделните литургии.

Католическата църква в страната се състои от 14 църковни провинции, разделени на 69 епархии; има и военен ординариат. Към настоящия момент в Испания служат двама кардинали, 14 архиепископи, 52 епископи, 7 викарни епископи. Освен това четирима кардинали, петима архиепископи, 26 епископи и трима викарни епископи са се оттеглили поради навършване на пределна възраст.

Испанските енории са 22 686. В тях служат 18 633 свещеници. По отношение на богословието лица числата са следните - в 104 мъжки

и 303 женски конгрегации служат 11 466 монаси и 49 640 монахини. През учебната 2010/2011 г. в испанските семинари се обучавали 1227 старши и 1292 новопостъпили семинаристи.

През 2010 г. с мисионерска дейност извън страната са се занимавали 14 хиляди испанци. От тях - 107 епископи, пръснати в над 30 страни по целия свет, около 10 хиляди членове на религиозни конгрегации, 900 мирски свещеници и над 1100 миряни.

Католическата църква в Испания развива огромна социална дейност. Тя се грижи за 4459 благотворителни центра, през които през 2010 г. са преминали 2 764 719 души. Освен това в над 12 415 религиозни и културни организации, регистрирани в испанското МВР, дейно участват и голям брой католици.

По www.catholic-news.bg

Куба Светият отец XVI ще доиде в страната като Поклонник на милосърдието

В пастирско писмо по повод заключителната фаза на Националното поклонничество на иконата на Дева Мария на Милосърдието от Кобре (Caridad del Cobre) католическите епископи в Куба потвърдиха посещението на папа Бенедикт XVI в страната, като посочват и мотото на папската визита: „Поклонник на милосърдието“. Епископите призовават всички кубинци да изживеят с радост юбилейните чествания по случай 400-годишнината от откриването на иконата на Дева Мария на Милосърдието от Кобре, които ще се проведат от 7 януари 2012 г. до 5 януари 2013 г.

Статуята на Дева Мария, която е много обичана от кубинците, е намерена от рибари в морето преди 400 години близо до Сантяго де Куба. През

1916 г. папа Бенедикт XV я провъзгласява за покровителка на Куба, а при посещението си през 1998 г. Йоан-Павел II отслужи специална литургия, повечерявайки в страната.

Юбилейната година е подходящ повод „кубинският народ да открие помирението, преодолявайки различията и дистанциите“, пишат епископите. Това помирение може да се постигне чрез „промяна на мисленето и отношенията към близния“, защото „там, където е Бог, има бъдеще“. „Нека преодолеем разделенията, омразата и неприятелството“, защото Куба има нужда от надежда за едно „по-добро, мирно и справедливо бъдеще - под знака на помирението и единство“, завършват епископите.

Папа Бенедикт XVI подписа декретите за нови светци и блажени

В скоро време ще бъде канонизирана първата американска червенокожа: Катерина Текакуита е една от следващите четири светци, на които папата призна застъпничеството за извършено чудо. Той подписа и декретите за трима нови светци и за провъзгласяването за блажени на петима Божи раби. Заедно с тях и една значителна група мъченици ще бъде издигната до небесните олтари, а на седем Божи раби и рабини ще бъдат признати героичните добродетели.

Дъщеря на смесена двойка от първата „ера“ на западния колониализъм в Северна Америка, блажената Катерина Текакуита - родена през 1656 г. в днешната американска местност Аурисвил и починала в Канада едва 24-годишна - из-

пъка в списъка на новите светци, блажени и мъченици. С баща от местен индиански произход и майка християнка, блажената Текакуита ще бъде първата червенокожа светица и една от тримата лаичи, на които предстои канонизацията. Неин съвременник, но от филипински произход и умрял мъченически на 18 години, е блаженият Пиетро Калунгсод (1654-1672). Другата лаичка и бъдеща светица е блажената Анна Шефер (1882-1925).

Другите чудеса, признати от Светия отец, засягат блаженния Джовани Батиста Пиамарта, свещеник от Бреша, основател на Конгрегацията на Светото семейство от Назарет и на Конгрегацията на Скромните слугини на Господа, живял между 1841 и 1913 г., и свещеника мъченик Жак Бертийо (1838) от Обществото на Исус, французин, убит в Мадагаскар през 1896 г. Предстои да бъдат обявени за светци и още две монахини: блажената испанка Мария дел Монте Кармело (1848-1911), основателка на Монахините на Милосърдието

Непорочното зачатие, мисионерки на преподаването, и блажената германка Мариана (1838) със светското име Барбара Копе, монахиня от Конгрегацията на третия ред на свети Франциск от Сиракуза, по-добре позната като „Майка Мариана от Молокай“, защото отива на остров Молокай, там се посвещава на болните от проказа и умира през 1918 г.

В декретите, подписани от папата, стоят и имената на петима бъдещи блажени. Един от тях, италианецът дон Лудовижи Новарезе (1914-1984), е бил апостол на съвременните болни, основател на Благочестивия съюз на мъчаливите работници на Кръста, дългогодишен секретар в Държавния ватикански секретariat. Заедно с него фигурират имената на отец Луи Бресон (1817-1908), основател на общество на облатите и на облатите на свети Франциск Салски, бенедиктинката Мария Луиза (1799-1847), блажата рабиня Майка на свети Луи (1763-1825), основателка на Сестрите на милосърдието на Милосърдието

на свети Луи, и аржентинската монахиня Мария Крешенция (1897-1932).

Сред мъчениците фигурира свещеникът от кантона Тичино (Швейцария) Никола Руска, убит от омраза към вярата през 1618 г., и испанци от годините на Гражданската война. Първата група се отнася до Луис Оренсио и 18 другари от Института на братята на християнските училища, до Антонио Матео Саламеро, диоцезален свещеник, и Хосе Лабайен, глава на семейство, всички убити поради омраза към вярата на територията на архиепископията на Мадрид през 1936 г.

Втората група се отнася до мъченика Алберто Мария Марко-и-Алеман и осем другари от ордена на кармилитите от старата набожност, както и до Агостин Мария Гарсия Трибалдос и на 15 другари от Института на братята на християнските училища, убити поради омраза на територията на архиепископията на Мадрид през 1936-1937 г.

Третата група засяга мъче-

ническата смърт на Мариано Алкала Перец и 18 другари от ордена на Блажената Дева Мария на милостите, убити на територията на епархия Лейда през 1936-1937 г.

Накрая папските декрети се основават на героичните добродетели на: италианецът отец Донато Джаноти (1828-1914) и френски свещеник Мари-Еужен на Детенцето Исус (1894-1967); французойката Алфонса Мария (1814-1867), основателка на Конгрегацията на Сестрите на Драгоценната кръв на Спасителя; полякяната Маргарита Луция Шевчик (1828-1905), основателка на Конгрегацията на Дъщерите на Пресвърната Божия майка, наречени „Ангелски“; италианката Асунта Маркети (1871-1948), съоснователка на Сестрите мисионерки на свети Карл; германката Мария Юлия (1882-1966), монахиня от Конгрегацията на Сестрите на Изкупителя; италианската Мария-Анна Амико Роксас (1883-1947), основателка на Общността на Света Урсула.

